

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos

15.09.2023 - 11.11.2023

RocioSantaCruz

**barcelona
gallery
weekend**

El desborde de los cuerpos

La lengua resiste porque es blanda; los dientes ceden porque son duros
La historia de mis dientes, Valeria Luiselli, 2013.

Sentí un leve mareo y tuve que agachar la cabeza un poco porque sentí que me hundía, lentamente, en un agujero. La piel entera me hormigueó y sentí mis genitales de mujer agitarse, con palpitaciones de orgasmo
El diablo sabe mi nombre, Jacinta Escudos, 2019

Como el ciego que llora contra un sol implacable,
me obstino en ver la luz por mis ojos vacíos,
quemados para siempre.
Antología del aire, Gonzalo Rojas, 1991

Tengo miedo de tanta materia -la materia vibra de atención,
vibra de proceso, vibra de actualidad inherente
La pasión según G.H, Clarice Lispector, 1964

Las sospechas sobre el cuerpo tienen una larga, densa y estratificada historia en la tradición occidental, ubicando a la razón en un lugar de privilegio, de gobernanza sobre las pasiones y la vida desorganizada. Una advertencia no deja de repetirse: no debiéramos confiar en nuestros sentidos, el conocimiento que nos da el cuerpo es cambiante, los deseos son engañosos y el placer nos aleja del bien y de la felicidad. De hecho, históricamente practicar las virtudes ha pasado por docilizar al cuerpo, por adquirir hábitos que nos permitan comportarnos de acuerdo a una vida contemplativa que regule la dimensión deseante de la existencia. Este rechazo o negación del cuerpo ha marcado no solo un modo de organizar nuestra sensibilidad, sino también nuestro mundo; en particular, sus modos de producción y de subjetivación. Una normatividad que niega el saber del cuerpo y su potencia.

Contrario a lo que indica el sentido común, el cuerpo nunca está dado, en cada caso requiere ser habitado, cosido, articulado. De ahí también la importancia por preguntarnos ¿qué hace un cuerpo? Recuperando el sintagma lacaniano, podríamos decir que tener un cuerpo es poder hacer algo con. Los mecanismos y las técnicas para crear consistencias imaginarias de los cuerpos son múltiples, su influencia es poderosa en nuestro goce y nuestro deseo¹. Sin embargo, siempre hay restos que no encajan, que no se adecuan, que incomodan, que exceden.

Sara Ahmed sostiene que diversos imperativos culturales establecen las que se supone son las relaciones correctas. Desde sus expectativas distribuyen la posición que los cuerpos deben ocupar. Una técnica de ordenamiento que ha visto su máxima expresión en la racionalidad del pensamiento moderno y las categorías de la abstracción en donde la tendencia es la de borrar todas las singularidades de los cuerpos ruidosos, diversos y multiformes.

1 Agradezco los diálogos con Ana Cecilia González, a quien debo estas reflexiones.

En la historia del pensamiento occidental, probablemente es Friedrich Nietzsche quien vuelve a poner el cuerpo en la pulsación de la reflexión, rescatándolo de un largo olvido. Pero sobre todo lo hacen quienes han hecho de sus propios cuerpos un campo de batalla. El cuerpo se forma a través de “espacios relacionales inestables”², se hace en la configuración de una repetición de gestos y movimientos que lo van constituyendo. Los individuos no son la suma de sus impresiones generales, sino la cosedura y el desborde de sus impresiones singulares. El cuerpo es siempre un umbral de variación, por ello, el desafío ante el cual nuestro tiempo nos pone es situarnos en los bordes desde el que horadar las identidades que se nos asignan. Desborde que por desagregación o por exceso se articula en su tensión con la vida.

Las normas aspiran a crear un círculo entre obediencia y utilidad del cuerpo que diagrama un trabajo sobre nuestros movimientos. Razón por la que hoy la pregunta por los cuerpos vuelve a ser urgente. En un contexto de creciente deserotización, en donde la mayor parte de nuestras relaciones está mediada por diversos aparatos de consuelo, *una grieta pide lugar*. Qué hacer con este cuerpo que somos no es una construcción de una subjetividad voluntarista, sino que cada cuerpo cuenta y cada cuerpo hace como puede a partir de las herramientas que tiene a su mano. El cuerpo se gesta en su propio trayecto, que en la mayoría de los casos no se escoge sino que se atraviesa. El cuerpo es un proceso siempre inacabado por el cual se conforma en su reiteración, por sedimentación, pero también en su propio desenchaje.

No somos un cuerpo, lo tenemos. De hecho, la mayoría de las veces la relación con nuestro cuerpo es la de una pregunta abierta que no cede. Desde su extrañeza y desde su *no caber*, el cuerpo se hace lugar. Así también los cuerpos que se ausentan comprometen una aparición. Más allá de las relaciones conflictivas y amorosas que podamos tener con esa parte propia que es el cuerpo, ella aviva la memoria de que la piel es aquello que no podemos ver si no es como mediación con lo que contiene. La piel es un borde que siente³.

En *Teoría del cossos* Oriol Vilapuig se deja tomar por la inquietud de la contingencia concreta de los cuerpos. Su trabajo va torciendo los contornos de la moderación y la modelación desde las que incorporamos modos de funcionamientos de la corporalidad. Fragmentos de la carne, trozos de pelos, marcas, cicatrices, gestos, asimetrías, fantasmas, heridas y sueños, que incumplen en la responsabilidad de su propia representación. Una economía abierta que no se dirige por una línea de continuidad sino rodeando mucho algo, acogiendo su exceso, acercándose desde múltiples perspectivas, asediándolo, retirándose. Como dice Mani Kaul, “la sensualidad de un objeto se manifiesta en un momento dado desde un único ángulo de visión. Pero si rodeas un objeto, incorporas aspectos desde diferentes perspectivas y los apilas sobre el objeto, destruyes la relación sensual con el objeto”⁴. Allí se abre la posibilidad para una experiencia no reglada. Un pensamiento material, que es un pensamiento frágil, solo así puede permanecer abierto.

Por eso este tipo de práctica nos pone en una situación que solicita una danza ágil, como aquella de quienes crecen con los pies descalzos, porque saben en sus propios cuerpos que para trazar recorridos es imposible ignorar la inestabilidad del mundo, la fuerza porosa de la irregularidad y que las miradas solo se forman en una desposesión común, ya que, en la experiencia de una imagen que nos interpela estamos desposeídos, expuestos.

2 val flores, “Esporas de indisciplina. Pedagogías transtornadas y metodologías queer”, en: AAVV, Pedagogías transgresoras II, Ediciones Bocavulvaria, Santa Fé, 2018, p.144.

3 Sara Ahmed, *Jackie Stacey, Thinking Through the Skin*, Routledge, New York, 2001.

4 Mani Kaul, *Escuchamos y vemos y entonces pensamos*, Lumière, Barcelona, 2021.

Es necesario alterar los protocolos de las imágenes si queremos disponernos a sentir su eco, para que su amplificación y su contagio nos prevenga de los regímenes tributarios de la lingüística, para volver a considerar el cuerpo en sus formas múltiples y en la riqueza de sus energías deseantes. Pulso a pulso se va forjando una fractura en la fluidez, pero no una reivindicación por ocupar un lugar en el reparto de las visibilidades, sino desde el entendido que una escena de visibilidad es siempre, al mismo tiempo, la creación de un espacio y un tiempo que sostiene y se sostiene gracias a aquello que no puede formularse en imagen. Pero que, sin embargo, genera un poder que puede perturbar un régimen de conexión y poner en marcha otra. No es casual que la exposición se abra con el paso firme de un hombre al que se le resquebraja el suelo que va a pisar.

Entre el cuerpo de las imágenes y las imágenes del cuerpo, Vilapuig va forjando un pasaje de tránsitos, una mecánica de flujos de cuerpos ligados por la diferencia que los forma. Un saber voluptuoso que procede tocando⁵. El tipo de conocimiento que se despliega aquí se forma en el sentido contrario a la síntesis que reúne una regularidad y se anuda como categoría desde la que explicar un mundo. Un conocimiento que acoge una maraña de singularidades sin una orientación definida, que abre la pregunta incluso por dónde comenzar a ver, en donde lo decisivo es la brecha.

Un cuerpo que toca es un cuerpo que se expone.

Un pensamiento por contacto desarrolla sus relaciones por aquello por lo que es tocado. Algo nos llega en las imágenes que se forman en los pliegues de las situaciones de las que formamos parte, un eco de las imágenes que remite a ese desvío sin retorno de lo múltiple que se resiste a ser articulado bajo una unidad, un espacio de resonancia donde no es algo, ni alguien lo que se manifiesta. Quizás por ello la obra de Oriol Vilapuig sea tan difícil de ubicar, porque nos roza con las capas profundas del Ser que se forman en las superficies, entre bestiarios, noches profundas, recortes de periódicos, cuerpos hechos de agujeros, pupilas, fosas nasales, bocas abiertas que son abismos y no encaja en un espacio que viene determinado. Aunque nos moleste la acentuación de su oquedad, es también la fuerza imborrable de su opacidad.

Entre el pudor, el orgullo y el espanto “un pensamiento que no se deja grabar por el peso de la renuncia al cuerpo, imaginativo, deseante”⁶, imágenes que son como una controsión en el viento, *una vela inflamándose en la calma*, que nos ponen ante una tensión que no se resuelve, que nos habita y nos revuelve.

Ahuecar las manos para acoger los ecos, ahuecar las imágenes para componer otra ecología, otros paisajes en los que gestionar la congestión de signos. En este sentido, la resonancia no consiste en experimentar el propio eco que se devuelve amplificado por una superficie que lo contiene; al contrario, la resonancia aporta algo nuevo. La resonancia surge cuando “la vibración de un cuerpo estimula la vibración de otro”⁷. De alguna manera, resonar es una reacción a otros cuerpos. La piel es un órgano de resonancia, respirar es una relación comunicativa con el mundo. Cada cuerpo, cada cosa tiene una materialidad y una temperatura, a la que podemos ser sensibles o no.

5 Michel Serres, *La naissance de la Physique dans le text de Lucrèce*, Les Éditions de Minuit, Paris, 1977, p.131.

6 Marcela Rivera Hutinel, *Pensar por imágenes: montaigne y la caída*, Cuadro de Tiza, Santiago de Chile, 2020, p.17.

7 Harmut Rosa, *Resonancia. Una sociología de la relación con el mundo*, Katz, Madrid, 2019, p.79.

Esa zona indeterminada que es la imagen no es un lugar fijo donde proyectar un significado, solo puede constituir significado y disipar los que se han precipitado si es considerada en su movimiento, en su coreografía. Lo que vemos no produce impresiones, lo que vemos genera movimientos sensibles.

A veces para comprender que estamos implicados en el juego es necesario partir de algo que nos duele, que nos daña. Pero, al mismo tiempo, en las fuerzas que desean en nosotros se forma la capacidad de producir situaciones que nos habilita para verificar continuidades, para ensayar relaciones y experimentar otro espesor de los cuerpos.

¿Qué relación establece un cuerpo con esa forma que finge?

El deseo conoce bien la afección de las formas sociales, cuerpos extenuados que han olvidado incluso su voracidad. Pero es precisamente lo que no funciona del todo, la falla la que nos pone en contacto con nosotros mismos. La cultura empieza con posponer el placer, se dice que la conquista del fuego habría sido la renuncia al placer de extinguirlo⁸. En el delicado trabajo con lo que *hay*, en los rincones residuales o en los imaginarios simbólicos que han organizado nuestros mundos, desde la pulsación de las imágenes, cómplice de la materia, Vilapuig nos permite preguntarnos ¿cómo pensar cuando nos falta el aire? ¿cómo ponernos en relación con nuestro deseo? ¿dónde ponemos la vida? ¿cómo somos mirados por aquello que nos mira?

En el plexo del movimiento, tener sentido del ritmo para ir tras ese *algo más* de lo que sabemos que somos. Esculpir en las imágenes las condiciones materiales que pueden cambiar la forma de nuestro *yo*. Si las formas son las cicatrices de las metamorfosis⁹, ejercitar la capacidad de recibir una forma es también disponerse a la realidad preñada de misterio, pero sobre todo a la capacidad de poder desgarrarse un poco.

El cuerpo dibuja nuestra forma
El cuerpo necesita digerir, dormir, excretar, sudar, ensuciarse, lastimarse, caer enfermo
Un cuerpo es una diferencia que también difiere de sí
El cuerpo es una envoltura. El cuerpo se hace con otros cuerpos, está ligado por la diferencia.
¿Quién puede escapar de su cuerpo? La vida humana sucede en el cuerpo¹⁰.

Es como si el cuerpo sintiera una atracción vertiginosa por las formas de precipitación de lo que en nosotros se deja caer.

acá duele, duele, duele y vos sentada con el sexo abierto al sol,
congelando el poder de la puntuación, dejando la lengua silvestre orearse al vapor del oráculo cuarteado
La borradura de la afonía, val flores, 2022

Andrea Soto Calderón

Barcelona, 10 julio del 2023

8 Sigmund Freud, *El malestar en la cultura*, Alianza, Madrid, 2010.

9 Emanuele Coccia, *Qu'est-ce que la philosophie?*, Les rencontres philosophiques de Monaco, 2018, p.26.

10 *Variaciones personales de Jean-Luc Nancy, 58 indicios sobre el cuerpo. Extensión del alma*, La Cebra, Buenos Aires, 2017.

oriol vilapuig

Sabadell, 1964

El trabajo artístico de oriol vilapuig adopta la forma de ensayo como procedimiento y metodología. Ensayo como forma de estudio e indagación abierta, una deriva siempre en curso que desborda cualquier imaginario, y ensayo también como una forma de definir o cuestionar los límites de nuestra experiencia. Esta experiencia se hace visible, en gran medida gracias a la tradición, entendida como aquello que nos precede. De aquí el constante uso en sus trabajos de la cita y la apropiación de otros autores que aparecen también en la forma de escritura.

Su obra se inscribe en la voluntad de crear imaginarios alrededor de temas reiterados de nuestra memoria colectiva como son el deseo, la pérdida, el erotismo, el cuerpo, el miedo, el lenguaje y el tiempo.

Este reiterado uso y trabajo con las imágenes viene condicionado por una suerte de poiesis, es decir, un detonante que produce sentido e invita a considerar tanto la posición del artista como los posicionamientos de quienes se aproximan a ellas.

oriol vilapuig durante la exposición Imágenes Vacías (30.03.2022 – 27.04.2022) en La Virreina Centre de la Imatge (Barcelona) © La Virreina Centre de la Imatge

oriol vilapuig

teoria dels cossos

La finalidad del laberinto no es la de encontrar su salida, sino, al revés, su entrada. Salir es renunciar al laberinto (...) Al encontrar la salida del laberinto ya no se pierde uno: se pierde el laberinto. José Bergamín. Hombre perdido

oriol vilapuig

Del laberinto

2023

Estampa digital sobre papel

70 x 100 cm

oriol vilapuig

S.T.

2023

Estampa digital sobre papel

49.7 x 62.3 cm

oriol vilapuig

El lleó verd

2023

Plancha de linóleo

70.5 x 52.5 cm

oriol vilapuig

El lleó verd

2023

Linóleo sobre papel

71 x 52 cm

Ed. 1/5 +1 PA

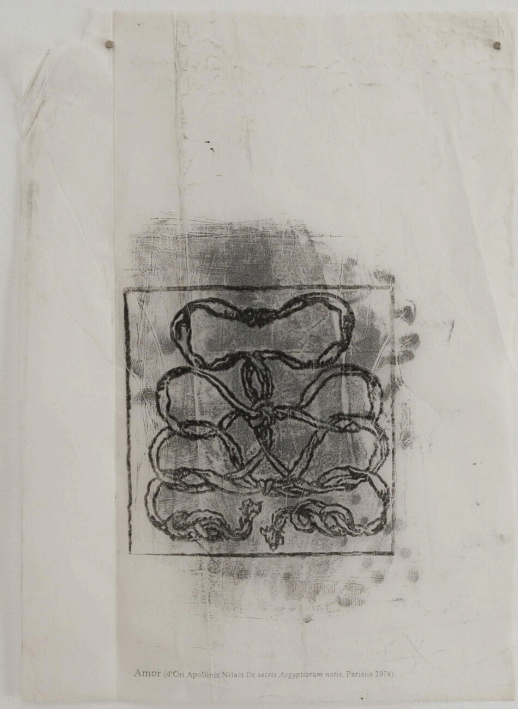
oriol vilapuig

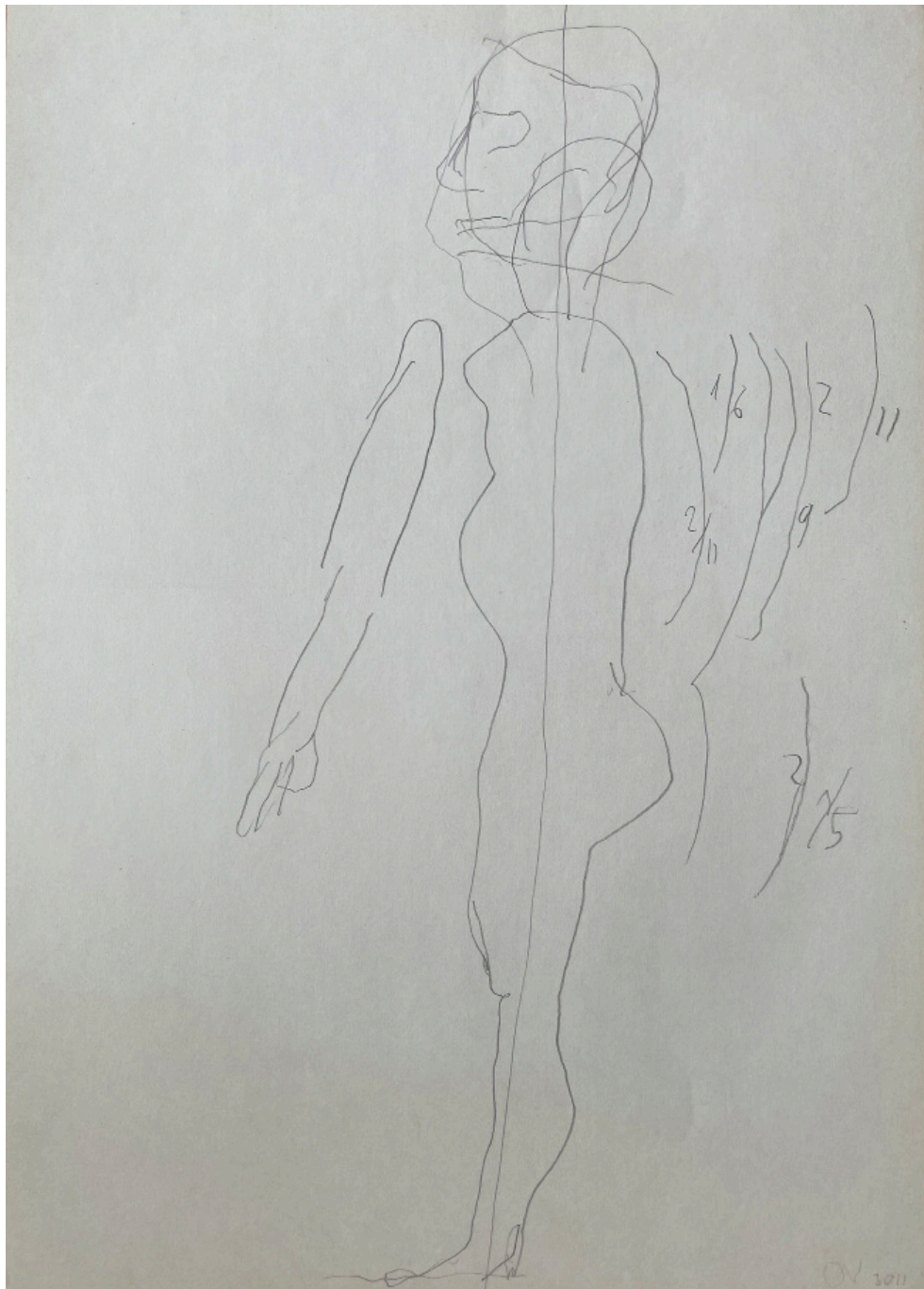
Amor

2023

Estampa sobre papel vegetal

70 x 50 cm

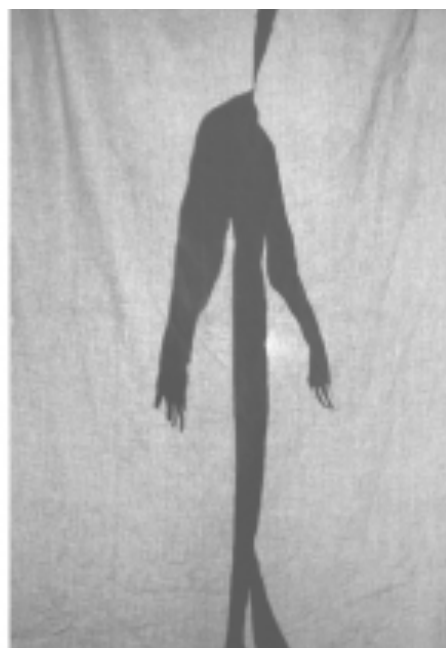
oriol vilapuig

Corpus - A.D.

2011

Lápiz sobre papel

42 x 29.7 cm

oriol vilapuig

Ombra

2023

Proyección

Medidas variables

oriol vilapuig

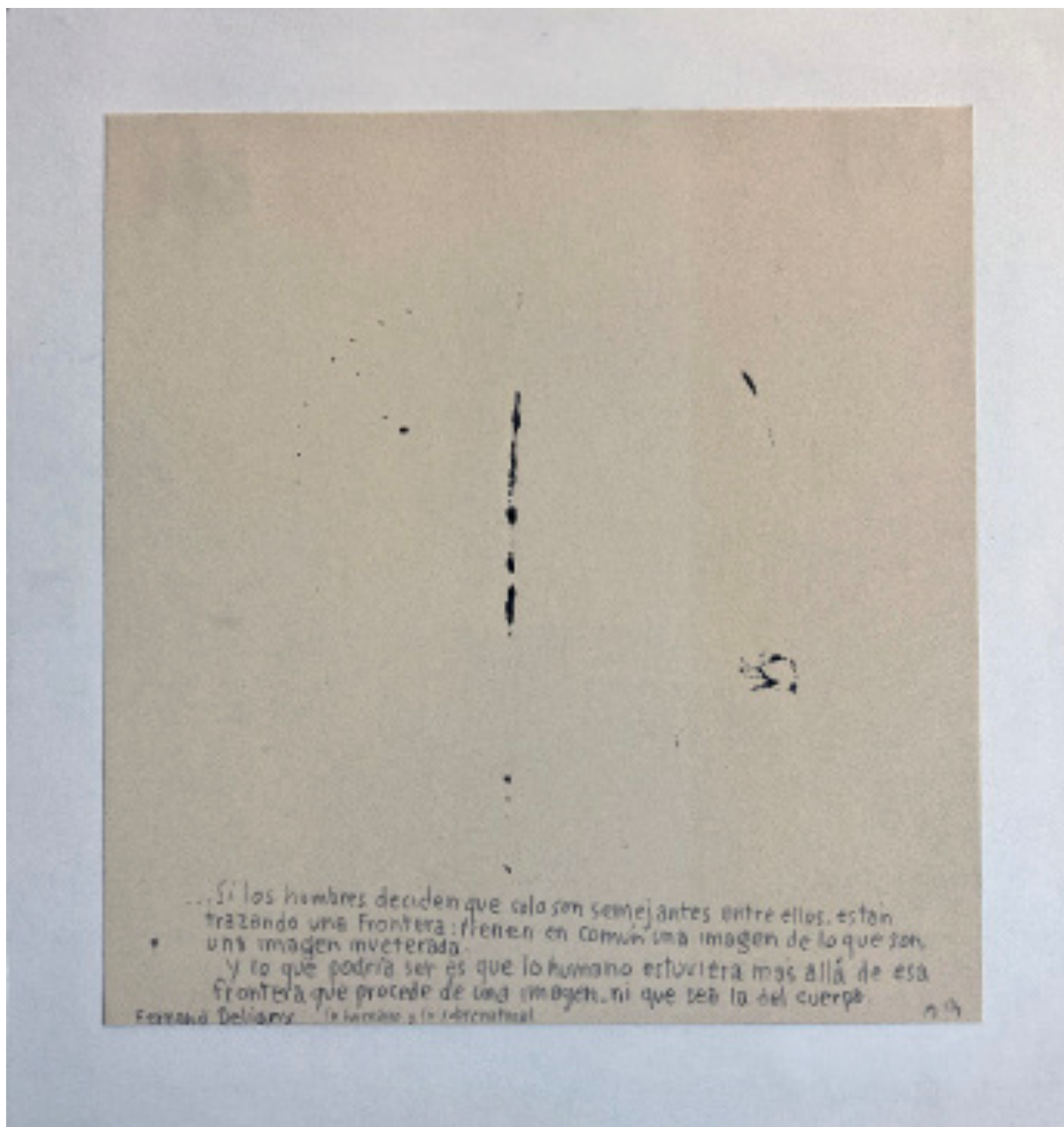
Teoria dels Cossos

2023

Técnica mixta sobre paperl

960 x 210 cm

oriol vilapuig

Deligny

2018

Lápiz y tinta sobre papel

29.7 x 30 cm

oriol vilapuig

I am god

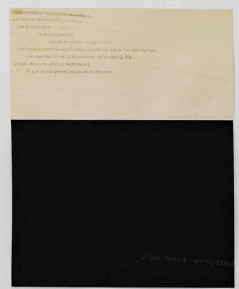
2023

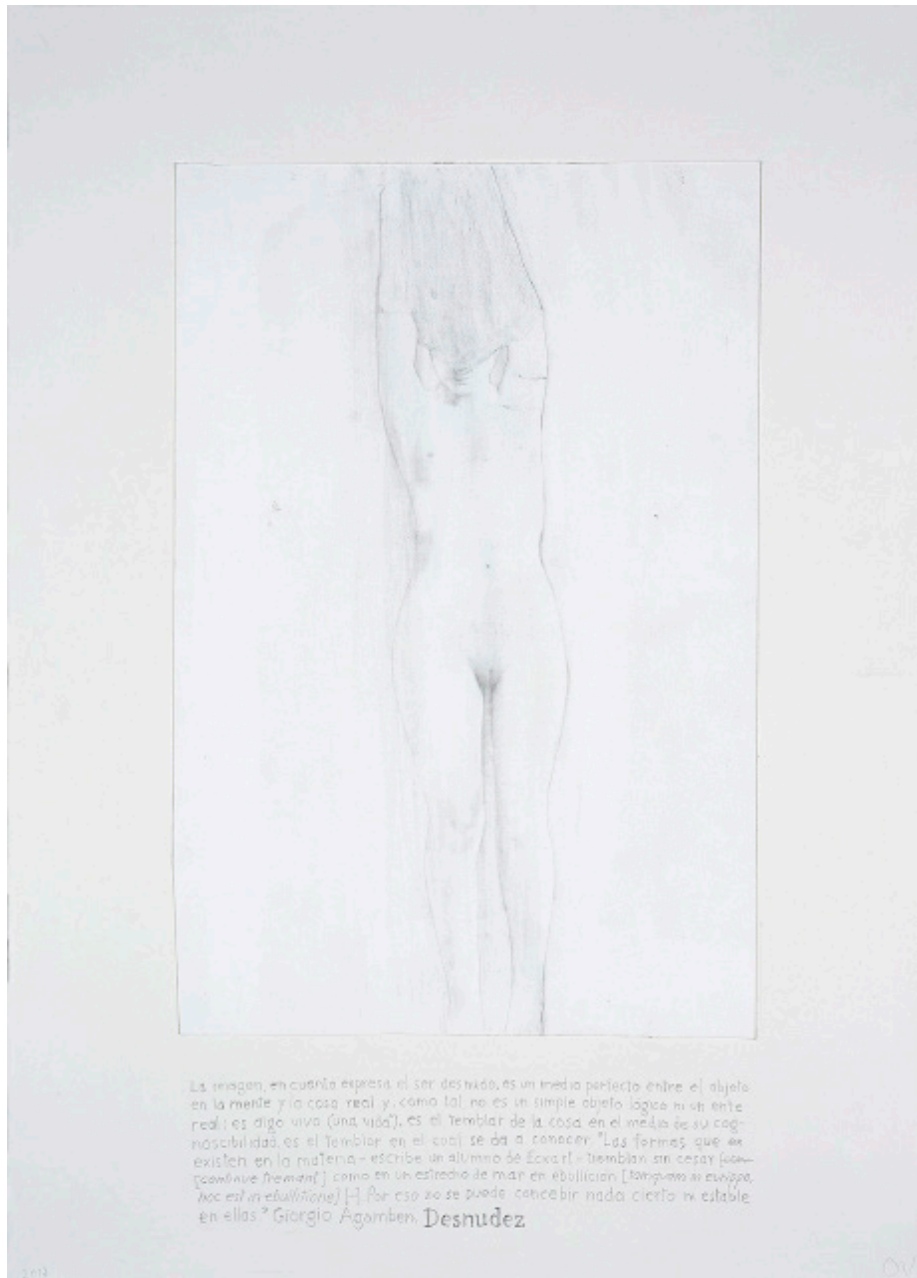
Fotograbado sobre papel

29.7 x 21 cm

LA FUGA DEL LABRINTE ADI LA DE FANTASMA
FANTASMA DEL DITON DUNO HAVIS,
SE EN LA TENDA - AL FANTASMA LA DADA
DITON DUNO HAVIS SE PIERDE UNO SE PIERDE EL LABRINTE
JOSE VARGAS / HONORARIO

La imagen, en cuanto expresa el ser desnudo, es un medio perfecto entre el objeto en la mente y la cosa real y, como tal, no es un simple objeto lógico ni un ente real: es algo vivo (una vida), es el temblar de la cosa en el medio de su cognoscibilidad, es el temblar en el cual se da a conocer. "Las formas que existen en la materia - escribe un alumno de Ezequiel - temblan sin cesar [continuamente tremant] como en un estrecho de mar en ebullición [bouillonne au feu, hoc est in ebullitione] [-] por eso no se puede concebir nada cierto ni estable en ellas." Giorgio Agamben, **Desnudez**

oriol vilapuig

Desnudez

2013

Lápiz sobre papel

50 x 70 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Lápiz y tinta sobre papel

30 x 148,5 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Lápiz y tinta sobre papel

Detalle

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Lápiz y tinta sobre papel

Detalle

ORIOL VILAPUIG

(Sabadell, 1965)

EXPOSICIONES INDIVIDUALES

- 2023** "Formes d'oli i aigua", Iglesia de Sant Joan d'Isil - Museu Nacional d'Art de Catalunya, Lleida
- 2022** "Imágenes vacías", La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona
- 2020** "Son. Huellas y figuraciones en las Valls d'Àneu", MNAC, Barcelona
- 2017** "La noche sexual", Fundació Suñol, Barcelona.
- 2014** "Tan funesto deseo", Galería Casa Sin Fin, Madrid.
- 2011** "La por més antiga", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2009** "Essais", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2008** "1970", ciclo de intervenciones en el vestíbulo, Fundació la Caixa, Lleida
"La Naturaleza de las cosas", Galería la Caja Negra, Madrid
- 2007** "El flux de les aparances", Galería SIS, Sabadell
- 2006** "El placer y la sombra", Club Diario Levante, València
"Les veus", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2005** "El placer y la sombra", Antiguo Palacio Episcopal y Torre Blanca, Albarracín
- 2004** "Núvols que passen", Galería My Name's Lolita Art, València
- 2003** Galería Sandunga, Granada
"Bianco vol ser Augusto", Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 2002** "Res", Galería Fúcares, Madrid
- 2001** "Dels assaig", Sala de Arte de la Universidad de Málaga, Màlaga
"Dibuixos i Gravats", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2000** Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 1999** "Els ulls de Pan", Sala d'Exposicions Club Diario Levante, València
Academia de Belles Arts, Sabadell
Galería Fúcares, Madrid
Galería Fúcares, Almagro
Galería Sandunga, Granada
- 1997** Galería Dieciséis, San Sebastián Galería Siboney, Santander
New Art Barcelona, Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
Galería Marisa Marimón, Ourense

- 1996** Galería My Name's Lolita Art, València Galería Fúcares, Almagro
"La Cama de Polícleto", Galería Fúcares, Madrid
- 1995** "Jardins sota la pluja", Llibreria Crisol, València
- 1994** "Conte d'hivern", Universitat de València, València
- 1992** Galería Quart, Barcelona
- 1991** Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1990** Espai 83, Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 1987** Estudi Quasar, Sabadell
- 1986** Acadèmia de Belles Arts, Sabadell

EXPOSICIONES COLECTIVAS

- 2023** "Materialismo histórico", La Oficina, Madrid.
Comisario: Pedro G. Romero
- 2023** ARCO '23, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2022** ARCO '22, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2019** "Aplicación Murillo", Hospital de los Venerables, Sala CUS, Sevilla
- 2016** "La lliçó de Diògenes" ("La lección de Diógenes"), TECLA SALA, L'Hospitalet del Llobregat, Barcelona.
- 2014** "Interaccions - Una mirada present del fons d'art de l'antiga caixa Sabadell", LA FUNDACIÓ ANTIGA CAIXA DE SABADELL, Barcelona
- 2013** "Contra Tàpies", (amb l'obra "l'Erotisme - Georges Bataille", 2012), FUNDACIÓ TÀPIES, Barcelona
- 2012** "Episodis crítics (1957-2011). Col·lecció MACBA", MACBA, Barcelona
"Cartografies contemporànies", CaixaForum, Barcelona
- 2007** "Arco' 07", Galería la caja negra, Madrid
- 2006** "Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2002** Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2001** "Arco' 01", Galería Fúcares-Madrid y Edicions Polígrafa, Barcelona
- 2000** "Art Chicago", Galería Fúcares, Chicago
"Arco' 00", Galería Fúcares, Madrid 1999 "Arco' 99"
"Espacio Pintado", Centro Cultural Conde Duque, Madrid

- 2000** "Col·lecció Testimoni"; "la Caixa"; Sala Municipal d'Exposicions, L'Almodí, València
- 1998** "Arco' 98"; Galería Fúcares, Madrid 1997 "Arco' 97"; Galería Fúcares, Madrid
"De papel"; Galería Marisa Marimón, Ourense
"Colección Testimoni"; "la Caixa"; Estación Marítima
- 1996** "Arco' 96"; Galería Fúcares, Madrid
"Gabinete de papel III"; Galería Fúcares, Almagro
"Noche de Caz"; Caz La Galería, Saragossa
- 1994** "Muelle de Levante"; Club Diario Levante, València, Madrid y Palma de Mallorca
- 1993** "Eina Homenatge a Miró"; Galería Carles Taché, Barcelona
- 1992** "Tres Biennals set artistes"; Fundació "la Caixa"; Reus, Vic i Granollers
"Romantic Spanish Painting"; Long & Ryle Gallery, Londres
"Nature and Reverie"; Victoria Art Gallery, Museu d'Art de Bath, Gran Bretanya
"Col·lecció Fundació Caixa de Sabadell"; Sala d'Exposicions Caixa de Sabadell
- 1991** "Monotips"; Galería Central, Sabadell
"Límits"; Casal Pere Quart, Sabadell
- 1990** "Ensueño y Naturaleza"; Colegio Oficial de Arquitectos de Málaga, Málaga
"Sabadell Palo Alto"; Palo Alto, Poblenou, Barcelona
"III Biennial Vallès"; Cercle Cultural Fundació "la Caixa"; Granollers
- 1989** "II Biennial Vallès"; Cercle Cultural Fundació "la Caixa"; Granollers
- 1987** "Eros"; Estudi Quasar, Sabadell
- 1985** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
- 1984** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
"V Biennial de Barcelona"; Caixa de Barcelona, Barcelona

COLECCIONES

Babilonia Wilner Foundation, San Francisco, EEUU
 Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid
 Museo Bellas Artes de Álava
 Col·lecció Testimoni-la Caixa, Barcelona
 Col·lecció Ajuntament de Sabadell Col·lecció Banc Sabadell
 Col·lecció Caixa de Sabadell Comunidad Autónoma de Múrcia
 Col·lecció Vichy Catalan, Girona Universitat de València
 Fundación Cañada Blanch, València
 Diario Levante, València
 Diputación Provincial Castilla La Mancha
 Ciudad Real Museu d'Art de Sabadell Fundació Santa María, Albarracín

PARA MÁS INFORMACIÓN

info@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627
08010 Barcelona

**barcelona
gallery
weekend**

La galería RocioSantaCruz en el Barcelona Gallery Weekend

<https://www.barcelonagalleryweekend.com/expo.php?lang=esp&id=98>

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos

15.09.2023 - 11.11.2023

RocioSantaCruz

**barcelona
gallery
weekend**

El desbordament dels cossos

La llengua resisteix perquè és tova; les dents cedeixen perquè són dures
La historia de mis dientes, Valeria Luiselli, 2013.

Vaig sentir un lleu mareig i vaig haver d'ajupir el cap una mica perquè vaig sentir que m'enfonsava, lentament, en un forat. La pell sencera em va formiguejar i vaig sentir els meus genitals de dona agitar-se, amb palpitations d'orgasme
El diablo sabe mi nombre, Jacinta Escudos, 2019

Como el ciego que llora contra un sol implacable,
me obstino en ver la luz por mis ojos vacíos,
quemados para siempre.
Antología del aire, Gonzalo Rojas, 1991

Tengo miedo de tanta materia -la materia vibra de atención,
vibra de proceso, vibra de actualidad inherente
La pasión según G.H., Clarice Lispector, 1964

Les sospites sobre el cos tenen una llarga, densa i estratificada història en la tradició occidental, situant a la raó en un lloc de privilegi, de governança sobre les passions i la vida desorganitzada. Un advertiment no deixa de repetir-se: no hauríem de confiar en els nostres sentits, el coneixement que ens dona el cos és canviant, els desitjos són enganyosos i el plaer ens allunya del bé i de la felicitat. De fet, històricament practicar les virtuts ha passat per fer dòcil el cos, per adquirir hàbits que ens permetin comportar-nos d'acord amb una vida contemplativa que reguli la dimensió desitjant de l'existència. Aquest rebuig o negació del cos ha marcat no sols una manera d'organitzar la nostra sensibilitat, sinó també el nostre món; en particular, les seves maneres de producció i de subjectivació. Una normativitat que nega el saber del cos i la seva potència.

Contrari al que indica el sentit comú, el cos mai està donat, en cada cas requereix ser habitat, cosit, articulad. D'aquí també la importància per preguntar-nos què fa un cos? Recuperant el sintagma lacanià, podríem dir que tenir un cos és poder fer alguna cosa amb. Els mecanismes i les tècniques per a crear consistències imaginàries dels cossos són múltiples, la seva influència és poderosa en el nostre gaudi i el nostre desig¹. No obstant això, sempre hi ha restes que no encaixen, que no s'adeqüen, que incomoden, que excedeixen.

Sara Ahmed sosté que diversos imperatius culturals estableixen les que se suposa són les relacions correctes. Des de les seves expectatives distribueixen la posició que els cossos han d'ocupar. Una tècnica d'ordenament que ha vist la seva màxima expressió en la racionalitat del pensament modern i les categories de l'abstracció on la tendència és la d'esborrar totes les singularitats dels cossos sorollosos, diversos i multiformes.

1 Agraïxo els diàlegs amb Ana Cecilia González, a qui dec aquestes reflexions.

En la història del pensament occidental, probablement és Friedrich Nietzsche qui torna a posar el cos en la pulsació de la reflexió, rescatant-lo d'un llarg oblit. Però sobretot ho fan els qui han fet dels seus propis cossos un camp de batalla. El cos es forma a través "d'espais relacionals inestables"², es fa en la configuració d'una repetició de gestos i moviments que ho van constituint. Els individus no són la suma de les seves impressions generals, sinó el cosiment i el desbordament de les seves impressions singulars. El cos és sempre un llinar de variació, per això, el desafiament davant el qual el nostre temps ens posa és situar-nos en les vores des del qual perforar les identitats que se'ns assignen. Desbordament que per desagregació o per excés s'articula en la seva tensió amb la vida.

Les normes aspiren a crear un cercle entre obediència i utilitat del cos que diagrama un treball sobre els nostres moviments. Raó per la qual avui la pregunta pels cossos torna a ser urgent. En un context de creixent deserotització, on la major part de les nostres relacions està mediada per diversos aparells de consol, *una esquerda demana lloc*. Què fer amb aquest cos que som no és una construcció d'una subjectivitat voluntarista, sinó que cada cos compta i cada cos fa com pot a partir de les eines que té a la seva mà. El cos es gesta en el seu propi trajecte, que en la majoria dels casos no es tria sinó que es travessa. El cos és un procés sempre inacabat pel qual es conforma en la seva reiteració, per sedimentació, però també en el seu propi desencaixament.

No som un cos, el tenim. De fet, la major part de les vegades la relació amb el nostre cos és la d'una pregunta oberta que no cedeix. Des de la seva estranyesa i des del seu *no cabre*, el cos es fa lloc. Així també els cossos que s'absenten comprometen una aparició. Més enllà de les relacions conflictives i amoroses que puguem tenir amb aquesta part pròpia que és el cos, ella aviva la memòria que la pell és allò que no podem veure si no és com a mediació amb el que conté. La pell és una vora que sent³.

En *Teoria del cossos* Oriol Vilapuig es deixa prendre per la inquietud de la contingència concreta dels cossos. El seu treball va torçant els contorns de la moderació i el modelatge des de les quals incorporem maneres de funcionaments de la corporalitat. Fragments de la carn, trossos de pèls, marques, cicatrius, gestos, asimetries, fantasmes, ferides i somnis, que incompleixen en la responsabilitat de la seva pròpia representació. Una economia oberta que no es dirigeix per una línia de continuïtat sinó envoltant molt alguna cosa, acollint el seu excés, acostant-se des de múltiples perspectives, assetjant-ho, retirant-se. Com diu Mani Kaul, "la sensualitat d'un objecte es manifesta en un moment donat des d'un únic angle de visió. Però si envoltes un objecte, incorpores aspectes des de diferents perspectives i els apiles sobre l'objecte, destrueixes la relació sensual amb l'objecte"⁴. Allà s'obre la possibilitat per a una experiència no reglada. Un pensament material, que és un pensament fràgil, només així pot romandre obert.

Per això aquest tipus de pràctica ens posa en una situació que sol·licita una dansa àgil, com aquella dels qui creixen amb els peus descalços, perquè saben en els seus propis cossos que per a traçar recorreguts és impossible ignorar la inestabilitat del món, la força porosa de la irregularitat i que les mirades només es formen en una desposseïció comuna, ja que, en l'experiència d'una imatge que ens interpel·la estem desposseïts, exposats.

2 val flores, "Esporas de indisciplina. Pedagogías transtornadas y metodologías queer", en: AAVV, Pedagogías transgresoras II, Ediciones Bocavulvaria, Santa Fé, 2018, p.144.

3 Sara Ahmed, Jackie Stacey, *Thinking Through the Skin*, Routledge, New York, 2001.

4 Mani Kaul, *Escuchamos y vemos y sentimos y entonces pensamos*, Lumière, Barcelona, 2021.

És necessari alterar els protocols de les imatges si volem disposar-nos a sentir el seu ressò, perquè la seva amplificació i el seu contagi ens previngui dels règims tributaris de la lingüística, per a tornar a considerar el cos en les seves formes múltiples i en la riquesa de les seves energies desitjants. Pols a pols es va forjant una fractura en la fluïdesa, però no una reivindicació per ocupar un lloc en el repartiment de les visibilitats, sinó des de l'enteniment que una escena de visibilitat és sempre, al mateix temps, la creació d'un espai i un temps que sosté i se sosté gràcies a allò que no pot formular-se en imatge. Però que, no obstant això, genera un poder que pot pertorbar un règim de connexió i posar en marxa una altra. No és casual que l'exposició s'obri amb el pas ferm d'un home al qual se li esquerda el sòl que trepitjarà.

Entre el cos de les imatges i les imatges del cos, Vilapuig va forjant un passatge de trànsits, una mecànica de fluxos de cossos lligats per la diferència que els forma. Un saber voluptuós que procedeix tocant⁵. El tipus de coneixement que es desplega aquí es forma en el sentit contrari a la síntesi que reuneix una regularitat i es nua com a categoria des de la qual explicar un món. Un coneixement que acull un embull de singularitats sense una orientació definida, que obre la pregunta fins i tot per on començar a veure, on el decisiu és l'esclatxa.

Un cos que toca és un cos que s'exposa.

Un pensament per contacte desenvolupa les seves relacions per allò per què és tocat. Alguna cosa ens arriba en les imatges que es formen en els plecs de les situacions de les quals formem part, un ressò de les imatges que remet a aquest desviament sense retorn del múltiple que es resisteix a ser articulats sota una unitat, un espai de ressonància on no és alguna cosa, ni algú el que es manifesta. Potser per això l'obra d'Oriol Vilapuig és tan difícil de situar, perquè ens frega amb les capes profundes del Ser que es formen en les superfícies, entre bestiaris, nits profundes, retallades de periòdics, cossos fets de forats, pupil·les, fosses nasals, boques obertes que són abismes i no encaixa en un espai que ve determinat. Encara que ens molesti l'accentuació del seu buit, és també la força inesborrable de la seva opacitat.

Entre el pudor, l'orgull i l'espanto "un pensament que no es deixa gravar pel pes de la renúncia al cos, imaginatiu, desitjant"⁶, imatges que són com una contorsió en el vent, *una vela inflamant-se en la calma*, que ens posen davant una tensió que no es resol, que ens habita i ens regira.

Foradar les mans per a acollir els ressons, foradar les imatges per a compondre una altra ecologia, altres paisatges en els quals gestionar la congestió de signes. En aquest sentit, la ressonància no consisteix a experimentar el mateix ressò que es retorna amplificat per una superfície que el conté; al contrari, la ressonància aporta una cosa nova. La ressonància sorgeix quan "la vibració d'un cos estimula la vibració d'un altre"⁷. D'alguna manera, ressonar és una reacció a altres cossos. La pell és un òrgan de ressonància, respirar és una relació comunicativa amb el món. Cada cos, cada cosa té una materialitat i una temperatura, a la qual podem ser sensibles o no.

Aquesta zona indeterminada que és la imatge no és un lloc fix on projectar un significat, només pot constituir significat i dissipar els que s'han precipitat si és considerada en el seu moviment, en la seva coreografia. El que veiem no produeix impressions, el que veiem genera moviments sensibles.

5 Michel Serres, *La naissance de la Physique dans le text de Lucrèce*, Les Éditions de Minuit, Paris, 1977, p.131.

6 Marcela Rivera Hutinel, *Pensar por imágenes: montaigne y la caída*, Cuadro de Tiza, Santiago de Chile, 2020, p.17.

7 Harmut Rosa, *Resonancia. Una sociología de la relación con el mundo*, Katz, Madrid, 2019, p.79.

A vegades per a comprendre que estem implicats en el joc és necessari partir d'alguna cosa que ens fa mal, que ens danya. Però, al mateix temps, en les forces que desitgen en nosaltres es forma la capacitat de produir situacions que ens habilita per a verificar continuïtats, per a assajar relacions i experimentar un altre gruix dels cossos.

Quina relació estableix un cos amb aquesta forma que fingeix?

El desig coneix bé l'afecció de les formes socials, cossos extenuats que han oblidat fins i tot la seva voracitat. Però és precisament el que no funciona del tot, la falla la que ens posa en contacte amb nosaltres mateixos. La cultura comença amb posposar el plaer, és dit que la conquesta del foc hauria estat la renúncia al plaer d'extingir-lo⁸. En el delicat treball del què *hi ha*, en els racons residuals o en els imaginaris simbòlics que han organitzat els nostres mons, des de la pulsació de les imatges, còmplice de la matèria, Vilapuig ens permet preguntar-nos com pensar quan ens falta l'aire?, com posar-nos en relació amb el nostre desig?, on posem la vida?, com som mirats per allò que ens mira?

En el plexe del moviment, tenir sentit del ritme per a anar després d'aquest *alguna cosa més* del que sabem que som. Esculpir en les imatges les condicions materials que poden canviar la forma del nostre *jo*. Si les formes són les cicatrius de les metamorfosis⁹, exercir la capacitat de rebre una forma és també disposar-se a la realitat prenyada de misteri, però sobretot a la capacitat de poder estripar-se una mica.

El cos dibuixa la nostra forma
El cos necessita digerir, dormir, excretar, suar, embrutar-se, danyar-se, caure malalt
Un cos és una diferència que també difereix de si
El cos és un embolcall. El cos es fa amb altres cossos, està lligat per la diferència.
Qui pot escapar del seu cos? La vida humana succeeix en el cos¹⁰.

És com si el cos sentís una atracció vertiginosa per les formes de precipitació del que en nosaltres es deixa caure.

aquí fa mal, fa mal, fa mal i la tu asseguda amb el sexe obert al sol,
congelant el poder de la puntuació, deixant la llengua silvestre orejar-se al vapor de l'oracle quartejat
La borradura de la afonía, val flores, 2022

Andrea Soto Calderón
Barcelona, 10 de julio del 2023

8 Sigmund Freud, *El malestar en la cultura*, Alianza, Madrid, 2010.

9 Emanuele Coccia, *Qu'est-ce que la philosophie?*, *Les rencontres philosophiques de Monaco*, 2018, p.26.

10 *Variaciones personales de Jean-Luc Nancy, 58 indicios sobre el cuerpo*. Extensión del alma, La Cebra, Buenos Aires, 2017.

oriol vilapuig

Sabadell, 1964

El treball artístic d'oriol vilapuig adopta la forma d'assaig com a procediment i metodologia. Assaig com a forma d'estudi i indagació oberta, una deriva sempre en curs que desborda qualsevol imaginari, i assaig també com una manera de definir o qüestionar els límits de la nostra experiència. Aquesta experiència es fa visible, en gran mesura, gràcies a la tradició, entesa com allò que ens precedeix. D'aquí el constant ús en els seus treballs de la cita i l'apropiació d'altres autors que apareixen també en la forma d'escriptura.

La seva obra s'inscriu en la voluntat de crear imaginaris al voltant de temes reiterats de la nostra memòria col·lectiva com són el desig, la pèrdua, l'erotisme, el cos, la por, el llenguatge i el temps.

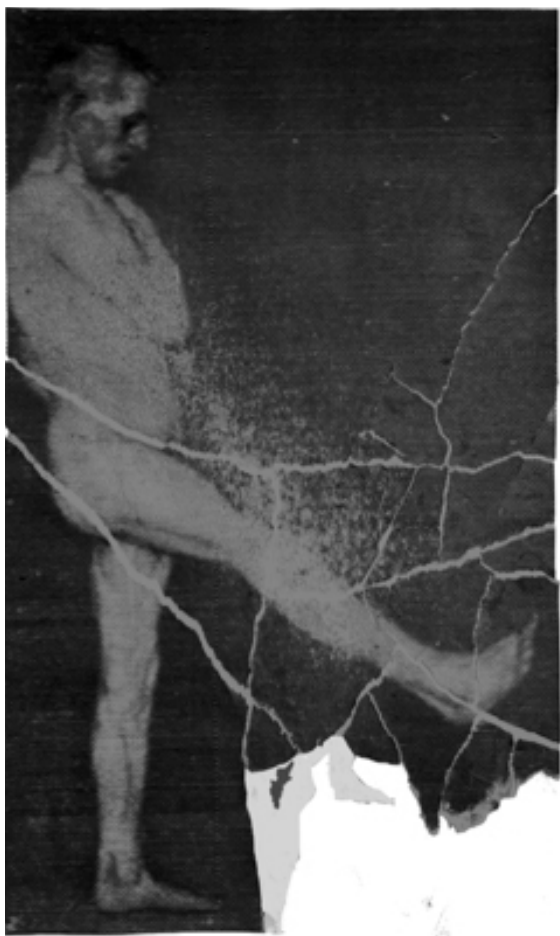
Aquest reiterat ús i treball amb les imatges ve condicionat per una sort de poiesis, és a dir, un detonant que produeix sentit i convida a considerar tant la posició de l'artista com els posicionaments dels qui s'aproximen a elles.

oriol vilapuig durant l'exposició Imágenes Vacías (30.03.2022 – 27.04.2022) en La Virreina Centre de la Imatge (Barcelona) © La Virreina Centre de la Imatge

oriol vilapuig

teoria dels cossos

La finalidad del laberinto no es la de encontrar su salida, sino, al revés, su entrada. Salir es renunciar al laberinto (...) Al encontrar la salida del laberinto ya no se pierde uno: se pierde el laberinto. José Bergamín. Hombre perdido

oriol vilapuig

Del laberinto

2023

Estampa digital sobre paper

70 x 100 cm

oriol vilapuig

S.T.

2023

Estampa digital sobre paper

49.7 x 62.3 cm

oriol vilapuig

El lleó verd

2023

Planxa de linòleum

70.5 x 52.5 cm

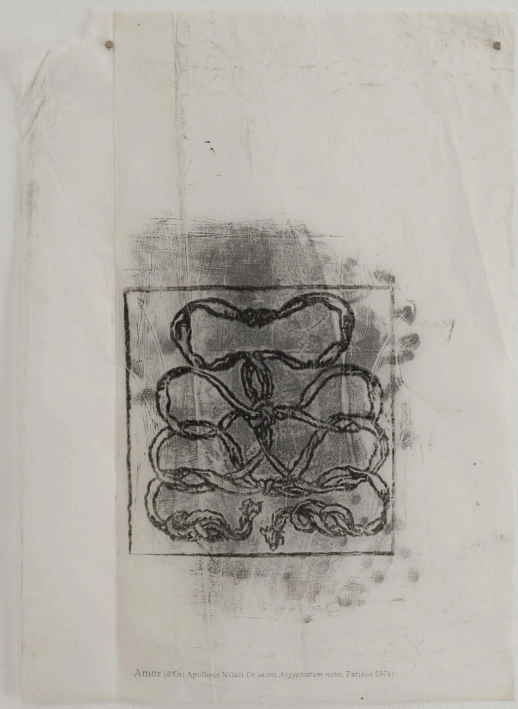
oriol vilapuig

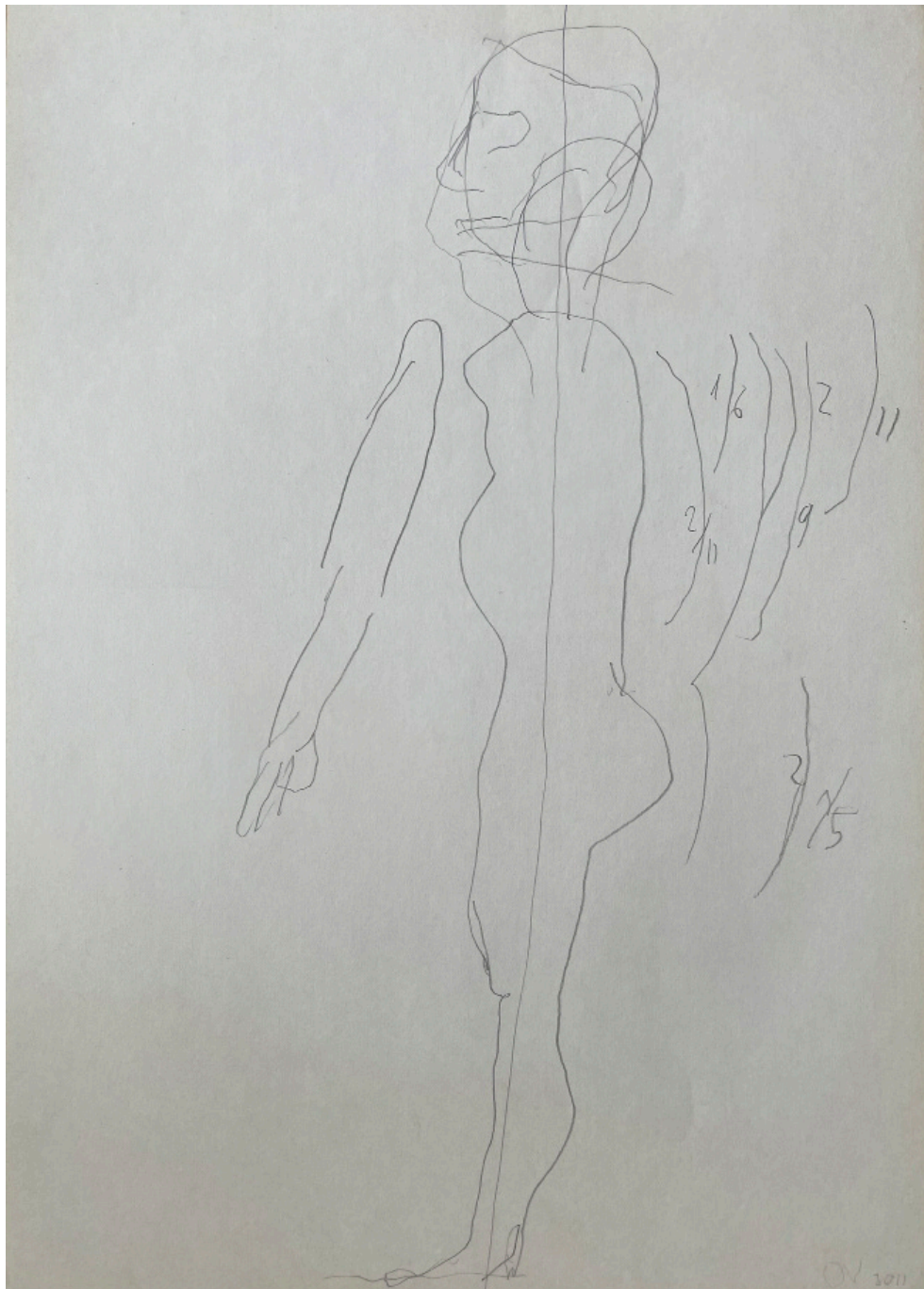
Amor

2023

Estampa sobre paper vegetal

70 x 50 cm

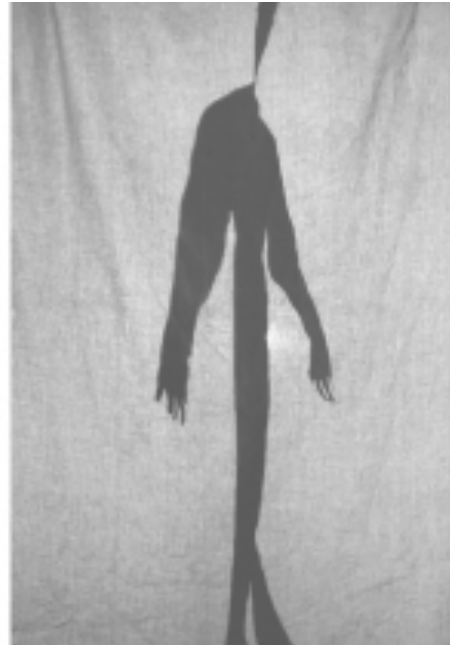
oriol vilapuig

Corpus - A.D.

2011

Llapis sobre paper

42 x 29.7 cm

oriol vilapuig

Ombra

2023

Projecció

Mesures variables

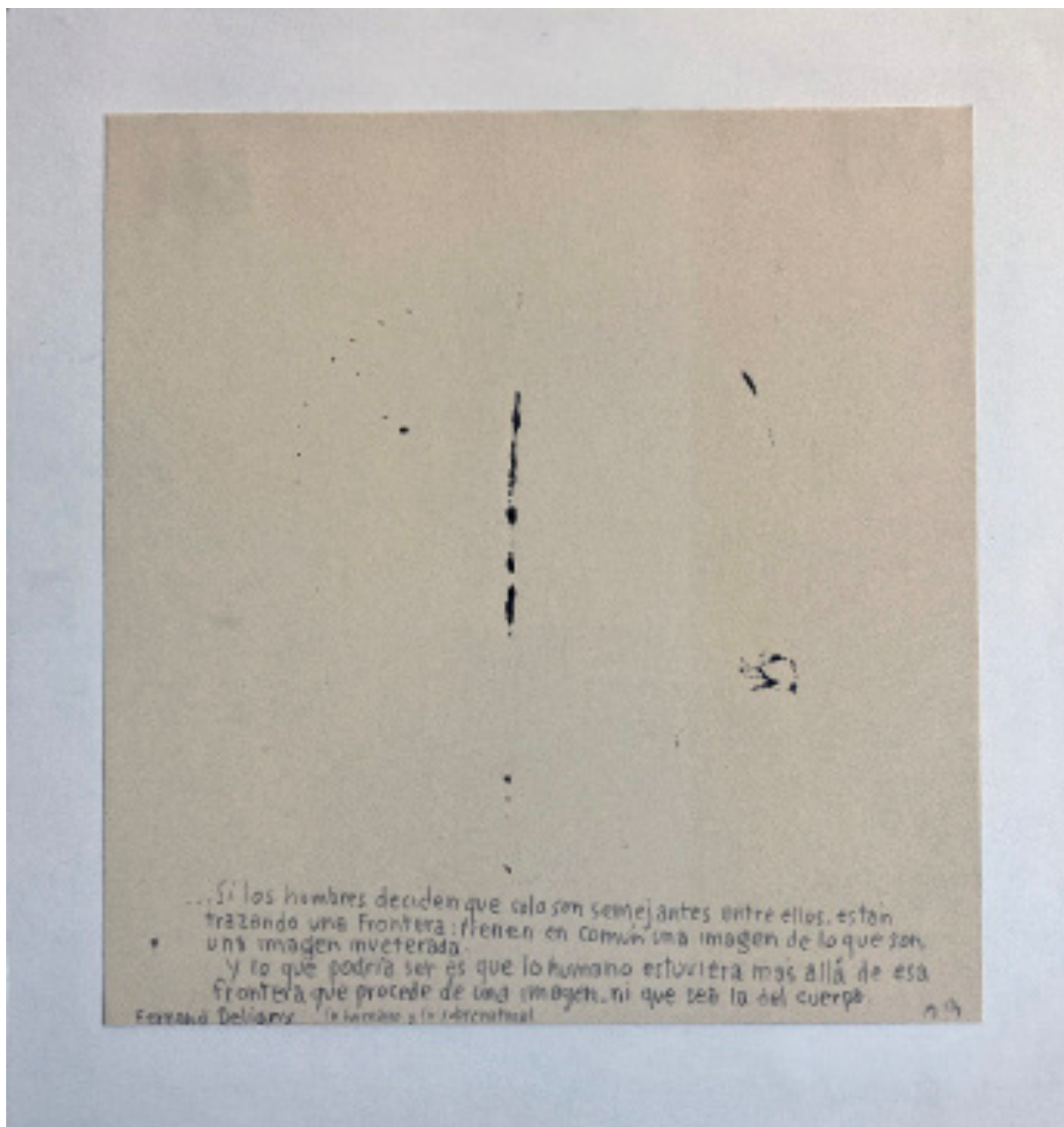
oriol vilapuig

Teoria dels Cossos

2023

Tècnica mixta sobre paper

960 x 210 cm

oriol vilapuig

Deligny

2018

Llapis i tinta sobre paper

29.7 x 30 cm

oriol vilapuig

I am god

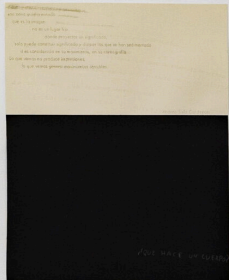
2023

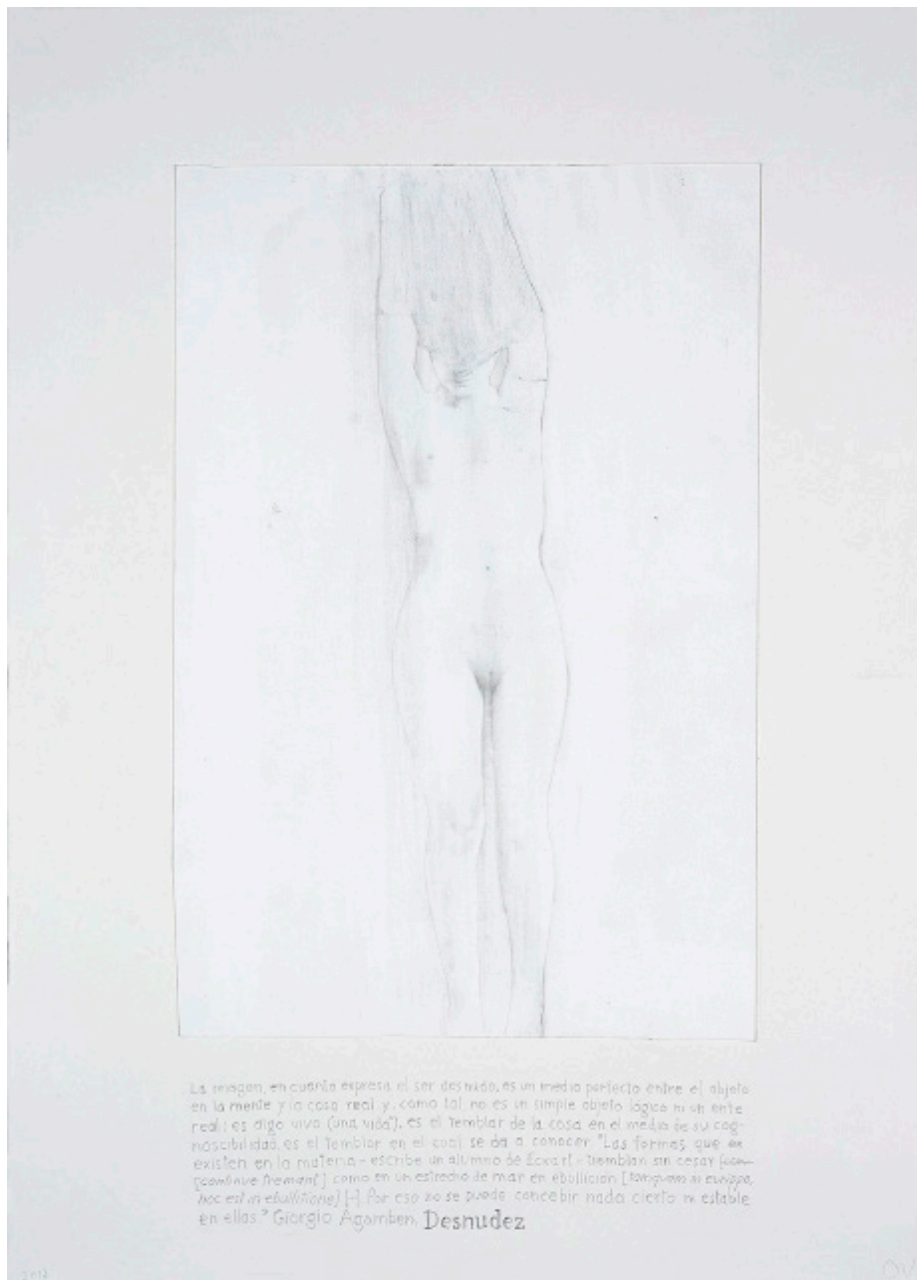
Fotogratat sobre paper

29.7 x 21 cm

LA FUGA DEL LABRINTO ADI LA DE FANTASMA
FANTASMA DEL DITON DUNO H. REVIS,
SE EN EL TONDA - AL FANTASMA LA JADA
DITON DUNO H. REVIS UNO SE PIERDE EL LABRINTO
DITON DUNO H. REVIS

oriol vilapuig

Desnudez

2013

Llapis sobre paper

50 x 70 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Llapis i tinta sobre paper

30 x 148,5 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Llapis i tinta sobre paper

Detall

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Llapis i tinta sobre paper

Detall

ORIOL VILAPUIG

(Sabadell, 1965)

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 2023** "Formes d'oli i aigua", Iglesia de Sant Joan d'Isil - Museu Nacional d'Art de Catalunya, Lleida
- 2022** "Imágenes vacías", La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona
- 2020** "Son. Huellas y figuraciones en las Valls d'Àneu", MNAC, Barcelona
- 2017** "La noche sexual", Fundació Suñol, Barcelona.
- 2014** "Tan funesto deseo", Galería Casa Sin Fin, Madrid.
- 2011** "La por més antiga", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2009** "Essais", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2008** "1970", ciclo de intervenciones en el vestíbulo, Fundació la Caixa, Lleida
"La Naturaleza de las cosas", Galería la Caja Negra, Madrid
- 2007** "El flux de les aparances", Galería SIS, Sabadell
- 2006** "El placer y la sombra", Club Diario Levante, València
"Les veus", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2005** "El placer y la sombra", Antiguo Palacio Episcopal y Torre Blanca, Albarracín
- 2004** "Núvols que passen", Galería My Name's Lolita Art, València
- 2003** Galería Sandunga, Granada
"Bianco vol ser Augusto", Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 2002** "Res", Galería Fúcares, Madrid
- 2001** "Dels assaig", Sala de Arte de la Universidad de Málaga, Màlaga
"Dibuixos i Gravats", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2000** Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 1999** "Els ulls de Pan", Sala d'Exposicions Club Diario Levante, València
Academia de Belles Arts, Sabadell
Galería Fúcares, Madrid
Galería Fúcares, Almagro
Galería Sandunga, Granada
- 1997** Galería Dieciséis, San Sebastián Galería Siboney, Santander
New Art Barcelona, Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
Galería Marisa Marimón, Ourense

- 1996** Galería My Name's Lolita Art, València Galería Fúcares, Almagro
"La Cama de Polícleto", Galería Fúcares, Madrid
- 1995** "Jardins sota la pluja", Llibreria Crisol, València
- 1994** "Conte d'hivern", Universitat de València, València
- 1992** Galería Quart, Barcelona
- 1991** Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1990** Espai 83, Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 1987** Estudi Quasar, Sabadell
- 1986** Acadèmia de Belles Arts, Sabadell

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 2023** "Materialismo histórico", La Oficina, Madrid. Comissari: Pedro G. Romero
- 2023** ARCO '23, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2022** ARCO '22, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2019** "Aplicación Murillo", Hospital de los Venerables, Sala CUS, Sevilla
- 2016** "La lliçó de Diògenes" ("La lección de Diógenes"), TECLA SALA, L'Hospitalet del Llobregat, Barcelona.
- 2014** "Interaccions - Una mirada present del fons d'art de l'antiga caixa Sabadell", LA FUNDACIÓ ANTIGA CAIXA DE SABADELL, Barcelona
- 2013** "Contra Tàpies", (amb l'obra "l'Erotisme - Georges Bataille", 2012), FUNDACIÓ TÀPIES, Barcelona
- 2012** "Episodis crítics (1957-2011). Col·lecció MACBA", MACBA, Barcelona
"Cartografies contemporànies", CaixaForum, Barcelona
- 2007** "Arco' 07", Galería la caja negra, Madrid
- 2006** "Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2002** Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2001** "Arco' 01", Galería Fúcares-Madrid y Edicions Polígrafa, Barcelona
- 2000** "Art Chicago", Galería Fúcares, Chicago
"Arco' 00", Galería Fúcares, Madrid 1999 "Arco' 99"
"Espacio Pintado", Centro Cultural Conde Duque, Madrid

- 2000** "Col·lecció Testimoni", "la Caixa", Sala Municipal d'Exposicions, L'Almodí, València
- 1998** "Arco' 98", Galería Fúcares, Madrid 1997 "Arco' 97", Galería Fúcares, Madrid
"De papel", Galería Marisa Marimón, Ourense
"Colección Testimoni", "la Caixa", Estación Marítima
- 1996** "Arco' 96", Galería Fúcares, Madrid
"Gabinete de papel III", Galería Fúcares, Almagro
"Noche de Caz", Caz La Galería, Saragossa
- 1994** "Muelle de Levante", Club Diario Levante, València, Madrid y Palma de Mallorca
- 1993** "Eina Homenatge a Miró", Galería Carles Taché, Barcelona
- 1992** "Tres Biennals set artistes", Fundació "la Caixa", Reus, Vic i Granollers
"Romantic Spanish Painting", Long & Ryle Gallery, Londres
"Nature and Reverie", Victoria Art Gallery, Museu d'Art de Bath, Gran Bretanya
"Col·lecció Fundació Caixa de Sabadell", Sala d'Exposicions Caixa de Sabadell
- 1991** "Monotips", Galería Central, Sabadell
"Límits", Casal Pere Quart, Sabadell
- 1990** "Ensueño y Naturaleza", Colegio Oficial de Arquitectos de Málaga, Málaga
"Sabadell Palo Alto", Palo Alto, Poblenou, Barcelona
"III Biennial Vallès", Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1989** "II Biennial Vallès", Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1987** "Eros", Estudi Quasar, Sabadell
- 1985** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
- 1984** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
"V Biennial de Barcelona", Caixa de Barcelona, Barcelona

COL·LECCIONS

Babilonia Wilner Foundation, San Francisco, EEU
 Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid
 Museo Bellas Artes de Álava
 Col·lecció Testimoni-la Caixa, Barcelona
 Col·lecció Ajuntament de Sabadell Col·lecció Banc Sabadell
 Col·lecció Caixa de Sabadell Comunidad Autónoma de Múrcia
 Col·lecció Vichy Catalan, Girona Universitat de València
 Fundación Cañada Blanch, València
 Diario Levante, València
 Diputación Provincial Castilla La Mancha
 Ciudad Real Museu d'Art de Sabadell Fundació Santa María, Albarracín

PER A MÉS INFORMACIÓ

info@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627
08010 Barcelona

**barcelona
gallery
weekend**

La galería RocioSantaCruz al Barcelona Gallery Weekend

<https://www.barcelonagalleryweekend.com/expo.php?lang=esp&id=98>

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos

15.09.2023 - 11.11.2023

RocioSantaCruz

**barcelona
gallery
weekend**

The overflowing of bodies

The tongue resists because it is soft; teeth give in because they are hard.
The Story of My Teeth, Valeria Luiselli, 2013.

I felt slightly dizzy and had to bow my head a little because I felt like I was slowly sinking into a hole. My entire skin tingled, and I felt my female genitals shake with orgasm palpitations.
El diablo sabe mi, Jacinta Escudos, 2019.

Like the blind man who cries against a relentless sun,
I persist in seeing the light through my empty eyes,
burned forever.
Antología del aire, Gonzalo Rojas, 1991.

I am afraid of so much matter - matter vibrates with attention,
vibrates with process, vibrates with inherent relevance.
The passion according to G.H., Clarice Lispector, 1964.

Suspicions about the body have a long, dense, and stratified history in Western tradition, placing reason in a privileged spot, of governance over passions and a disorganised life. A warning keeps repeating itself: we should not trust our senses, for the knowledge that the body provides us is changeable, desires are deceptive and pleasure distances us from good and happiness. In fact, practicing the virtues has historically involved domesticating the body, acquiring habits that allow us to behave in accordance with a contemplative life that dominates the desiring dimension of existence. This rejection or denial of the body has marked a way of organising our sensibility, but also our world; in particular, its ways of production and subjectivation. A normativity that denies the knowledge of the body and its power.

Contrary to what common sense indicates, the body is never a given; in each case it needs to be inhabited, sewn, articulated. Hence the importance of asking ourselves: what does a body actually do? Coming back to the Lacanian key principle, we could say that having a body means being able to do something with it. The mechanisms and techniques to create imaginary consistencies of bodies are multiple and their influence is powerful on our pleasure and desire¹. However, there are always parts of it that do not quite fit in, which are not adequate; quite the contrary, they are disturbing and excessive.

Sara Ahmed argues that many imperatives establish what the correct relationships are supposed to be. They mark the position that the bodies must occupy from their expectations. A technique that has seen its maximum expression in the rationality of modern thought and the categories of abstraction where the tendency is to erase all the singularities of noisy, diverse and multiform bodies.

1 I am grateful for the dialogues with Ana Cecilia González, to whom I owe these reflections.

In the history of Western thought, it is probably Friedrich Nietzsche who puts the body back into the pulse of reflection, rescuing it from a long oblivion. In contemporary times, various bodies have made their own bodies their battlefield. The body is formed through “unstable relational spaces”², it is made in the configuration of a repetition of gestures and movements that constitute it. Individuals are not the sum of their general impressions, but the stitching and overflow of their singular impressions. The body is always a threshold of variation, therefore, the challenge that our time puts us before is to place ourselves on the edges from which to pierce the identities that are assigned to us. An overflow that, due to disaggregation or excess, is articulated in its tension with life.

Rules aspire to create a circle between obedience and the usefulness of the body that draws a diagram on the work we have done on our movements. This is why the question about bodies is urgent again today. In a context of growing desertification, where most of our relationships are mediated by various comfort devices, *a crack asks for its own place*.

What we can do with the body we have is not a construction of a voluntaristic subjectivity. Rather than that, each body counts, and each body does as it can by using the tools it has within reach. The body develops on its own path, which in most cases is not chosen but gone through. The body is an always unfinished process by which it is shaped in its reiteration, by sedimentation, but also in its own dislocation.

We are not a body; we have one. In fact, most of the time, the relationship with our body is that of an open question *that does not give way*. From its strangeness and from the fact of not fitting in, the body makes its own place. In the same way, bodies that are absent compromise an appearance.

Beyond the conflictive and affectionate relationships that we may have with our bodies, it enlivens the memory that the skin is what we cannot see unless it is in mediation with what it contains. The skin is an edge that feels³.

In *Teoria dels cossos* Oriol Vilapuig allows himself to be taken by the restlessness of the concrete contingency of bodies. His work breaks the contours of moderation and modelling from which we incorporate the ways of functioning of corporeality. Pieces of meat, hair, marks, scars, gestures, asymmetries, ghosts, wounds, and dreams which fail in the responsibility of their own representation. An open economy that is not directed along a line of continuity but rather surrounding something, embracing its excess, approaching it from multiple perspectives, besieging it, withdrawing. As Mani Kaul says, “the sensuality of an object is manifested at a given moment from a single angle of vision. But if you surround an object, incorporate aspects from different perspectives, and stack them on top of the object, you destroy the sensual relationship with the object”⁴. It is here where the possibility for an unregulated experience opens. A material thought, which is a fragile one, can only remain open like this.

That is why this type of practice puts us in a situation that requires an nimble dance, like that of those who grow up walking with bare feet, because they know in their own bodies that in order to trace routes it is impossible to ignore the instability of the world, the porous force of irregularity and that looks are only configured in a common dispossession since, in the experience of an image that challenges us, we are dispossessed, exposed.

2 val flores, “Esporas de indisciplina. Pedagogías trastornadas y metodologías queer”, en: AAVV, Pedagogías transgresoras II, Ediciones Bocavulvaria, Santa Fé, 2018, p.144.

3 Sara Ahmed, Jackie Stacey, *Thinking Through the Skin*, Routledge, New York, 2001.

4 Mani Kaul, *Escuchamos y vemos y sentimos y entonces pensamos*, Lumière, Barcelona, 2021.

It is necessary to alter the protocols of images if we want to be willing to hear their echo, so that in their amplification and contagion they warn us of the tributary regimes of linguistics, to consider the body once again in its multiple forms and in the richness of its desiring energies. Pulse by pulse, a fracture in fluidity is being forged, but not a claim to take up a place in the distribution of visibilities, rather from the understanding that a visible scene is always the creation of a space and a time that sustains and is sustained thanks to what cannot be formulated in an image. However, it generates a power that can disturb the connection regime and launch another. It is no coincidence that the exhibition opens with the firm step of a man who is about to step on a ground which is cracking.

Between the body of images and the images of the body, Vilapuig articulates a passage of crossings, a mechanics of body flows linked by the difference that forms them. A voluptuous knowledge that derives from touching⁵. The type of knowledge that is displayed here is of a different nature; it is formed in the opposite sense to the synthesis that brings together a regularity and is built as a category from which to explain a certain world. A knowledge that embraces a multiplicity of singularities without a defined orientation, which even opens the question of where we should begin to see, where, in fact, the decisive element is the opening.

A body that touches is a body that exposes itself.

A thought develops its relationships by what it is touched by. Something comes to us in the images that are formed in the folds of the situations of which we take part in, an echo of the images that refers to that detour without return of the multiplicity that resists being articulated under a unit, a space of resonance. Where nothing and no one is manifested. Perhaps for this reason, the work of Oriol Vilapuig is so difficult to classify, because it touches us with the deep layers of the being that are formed on the surfaces, between bestiaries, deep nights, newspaper clippings, bodies made of holes, pupils, nostrils, open mouths that are abysses and do not fit into a determined space. Although the accentuation of Vilapuig's hollowness bothers us, it is also the indelible memory of his opacity. An excessive body that does not fit, that flows, exceeds, and even in its adequacy is always inadequate.

Between modesty, pride and horror, "a thought that does not allow itself to be recorded by the weight of giving up on the imaginative, desiring body"⁶, images that are like a contortion in the wind, *a candle burning in peace*, that confront us with a tension that cannot be resolved, that inhabits us and stirs us up.

Cupping the hands to welcome the echoes, cupping the images to compose another ecology, other landscapes that shape relationships both in terms of impressions and surfaces, as well as a congestion of signs that must be managed. In this sense, resonance does not consist in experiencing one's own echo that is returned amplified by a surface that contains it; on the contrary, resonance brings something new. Resonance arises when "the vibration of one body stimulates the vibration of another"⁷. Somehow, resonating is a reaction to other bodies. The skin is an organ of resonance, breathing is a communicative relationship with the world. Each body and each thing have a materiality and a temperature to which we can be sensitive or not.

5 Michel Serres, *La naissance de la Physique dans le text de Lucrèce*, Les Éditions de Minuit, Paris, 1977, p.131.

6 Marcela Rivera Hutinel, *Pensar por imágenes: Montaigne y la caída*, Cuadro de Tiza, Santiago de Chile, 2020, p.17.

7 Harmut Rosa, *Resonancia. Una sociología de la relación con el mundo*, Katz, Madrid, 2019, p.79.

The image is an indeterminate area where to project a meaning, it can only constitute meaning and dissipate those that have been sedimented if it is considered in its movement, in its choreography. What we see does not make impressions; what we see generates sensitive movements.

Sometimes, to understand that we are involved in the game it is necessary to start from something that hurts us, that damages us. But, at the same time, the capacity to generate situations is formed in our desiring forces, which enables us to play with the repeated forms. We verify continuities to test relationships, to move them into the thickness of the bodies.

What relationship does a body establish with the form it pretends to be?

Desire has known social forms and exhausted bodies that have even forgotten their lust. This is precisely what does not work at all, the failure that puts us in contact with ourselves. Culture begins with postponing pleasure; the conquest of fire would have been giving up the pleasure of extinguishing it⁸. From the delicate work with what *there is*, the residual corners or the symbolic imaginaries that have organised our worlds, from the pulsation of the images - an accomplice of diverse materialities -, Vilapuig allows us to ask ourselves: how can we think when we are short of breath? How can we relate to our desire? Where do we put life? How are we looked at by what looks at us?

In the plexus of movement, we are searching for a sense of rhythm to *go after something more* than what we already know we are. To sculpt the material conditions that can change the shape of *ourselves* in the images. If the shapes are the scars of metamorphoses⁹, exercising the ability to receive a shape is also preparing oneself for a reality pregnant with mystery but, above all, the ability to be able to tear oneself up a little.

El cuerpo dibuja nuestra forma
El cuerpo necesita digerir, dormir, excretar, sudar, ensuciarse, lastimarse, caer enfermo
Un cuerpo es una diferencia que también difiere de sí
El cuerpo es una envoltura. El cuerpo se hace con otros cuerpos, está ligado por la diferencia.
¿Quién puede escapar de su cuerpo? La vida humana sucede en el cuerpo¹⁰.

Es como si el cuerpo sintiera una atracción vertiginosa por las formas de precipitación de lo que en nosotros se deja caer.

acá duele, duele, duele y vos sentada con el sexo abierto al sol,
congelando el poder de la puntuación, dejando la lengua silvestre orearse al vapor del oráculo cuarteado
La borradura de la afonía, val flores, 2022

Andrea Soto Calderón
Barcelona, July 10, 2023

⁸ Sigmund Freud, *El malestar en la cultura*, Alianza, Madrid, 2010.

⁹ Emanuele Coccia, *Qu'est-ce que la philosophie?*, Les rencontres philosophiques de Monaco, 2018, p.26.

¹⁰ *Variaciones personales de Jean-Luc Nancy, 58 indicios sobre el cuerpo. Extensión del alma*, La Cebra, Buenos Aires, 2017.

oriol vilapuig

Sabadell, 1964

The artistic work of Oriol Vilapuig adopts the form of the essay as a procedure and a methodology. An essay as a form of study and open research, a drift that is always in progress and exceeds any imagination, and an essay as a way of defining or questioning the limits of our experience. This experience is made visible to a large extent thanks to tradition, understood as that which precedes us. Hence the constant use in his work of quotations and the appropriation of other authors, which also appear in the form of writing.

His oeuvre is part of his desire to create imaginaries around recurring themes in our collective memory, such as desire, loss, eroticism, the body, pores, language and time.

This repeated use and work with images is conditioned by a kind of poiesis, that is to say, a trigger that produces meaning and invites us to consider both the position of the artist and the positions of those who approach them.

oriol vilapuig during the exhibition *Imágenes Vacías* (30.03.2022 – 27.04.2022) at La Virreina Centre de la Imatge (Barcelona) © La Virreina Centre de la Imatge

oriol vilapuig

teoria dels cossos

La finalidad del laberinto no es la de encontrar su salida, sino, al revés, su entrada. Salir es renunciar al laberinto (...) Al encontrar la salida del laberinto ya no se pierde uno: se pierde el laberinto. José Bergamín. Hombre perdido

oriol vilapuig

Del laberinto

2023

Digital print on paper

70 x 100 cm

oriol vilapuig

Forces

2023

Digital print on paper

49.7 x 62.3 cm

oriol vilapuig

El lleó verd

2023

Linoleum plank

70.5 x 52.5 cm

oriol vilapuig

El lleó verd

2023

Linoleum on paper

71 x 52 cm

Ed. 1/5 +1 AP

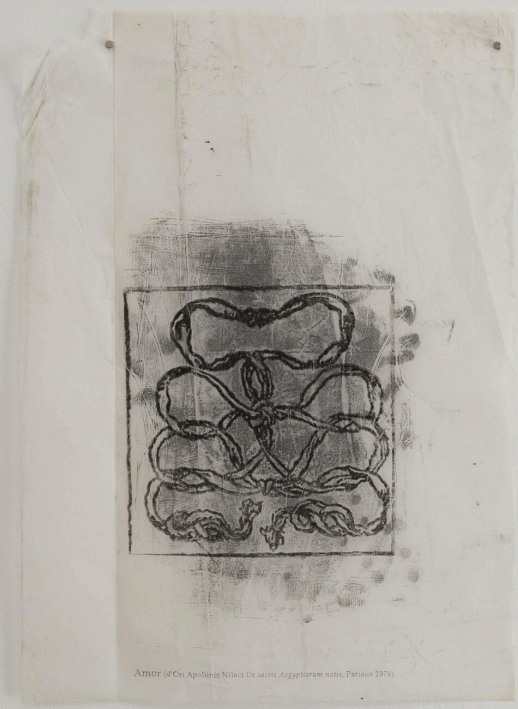
oriol vilapuig

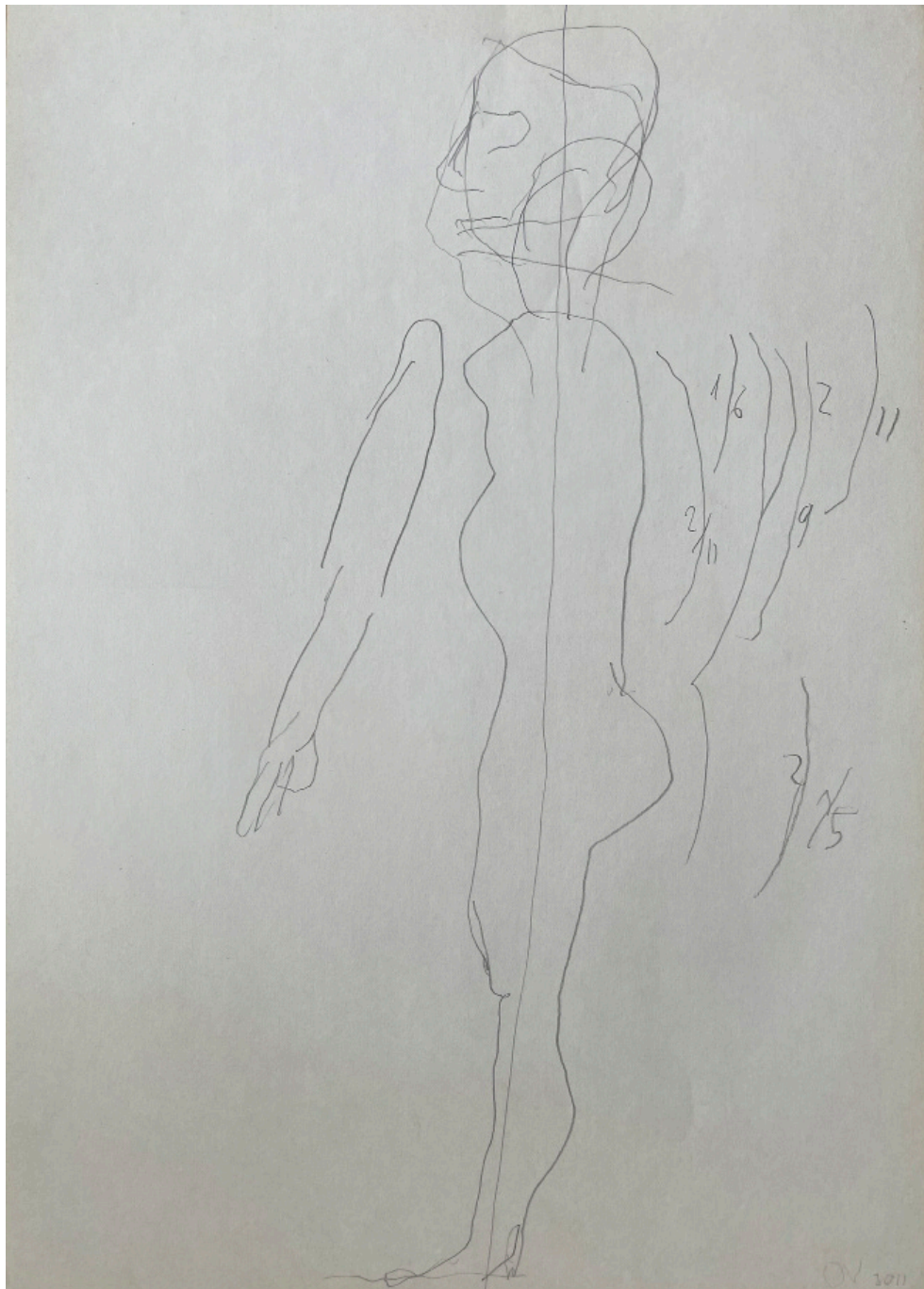
Amor

2023

Printz on tracing paper

70 x 50 cm

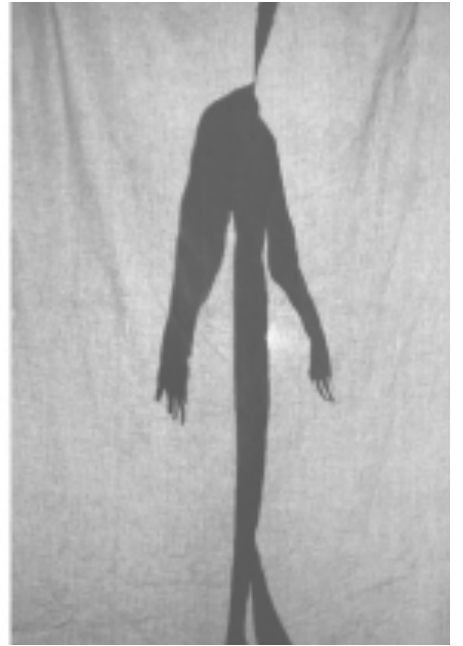
oriol vilapuig

Corpus - A.D.

2011

Pen on paper

42 x 29.7 cm

oriol vilapuig

Ombra

2023

Screening

Variable measures

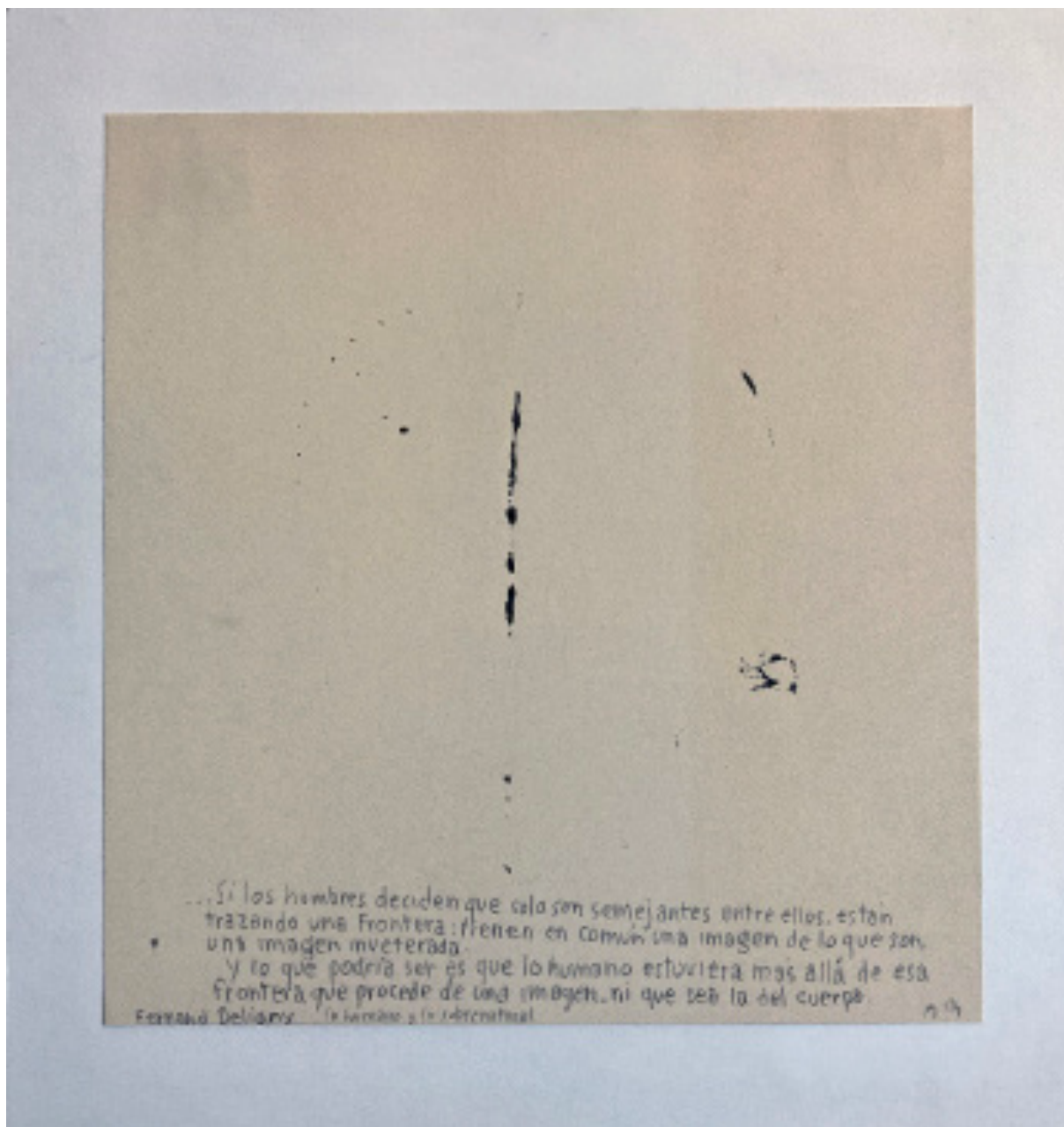
oriol vilapuig

Teoria dels Cossos

2023

Mixed media on paper

960 x 210 cm

oriol vilapuig

Deligny

2018

Pencil and ink on paper

29.7 x 30 cm

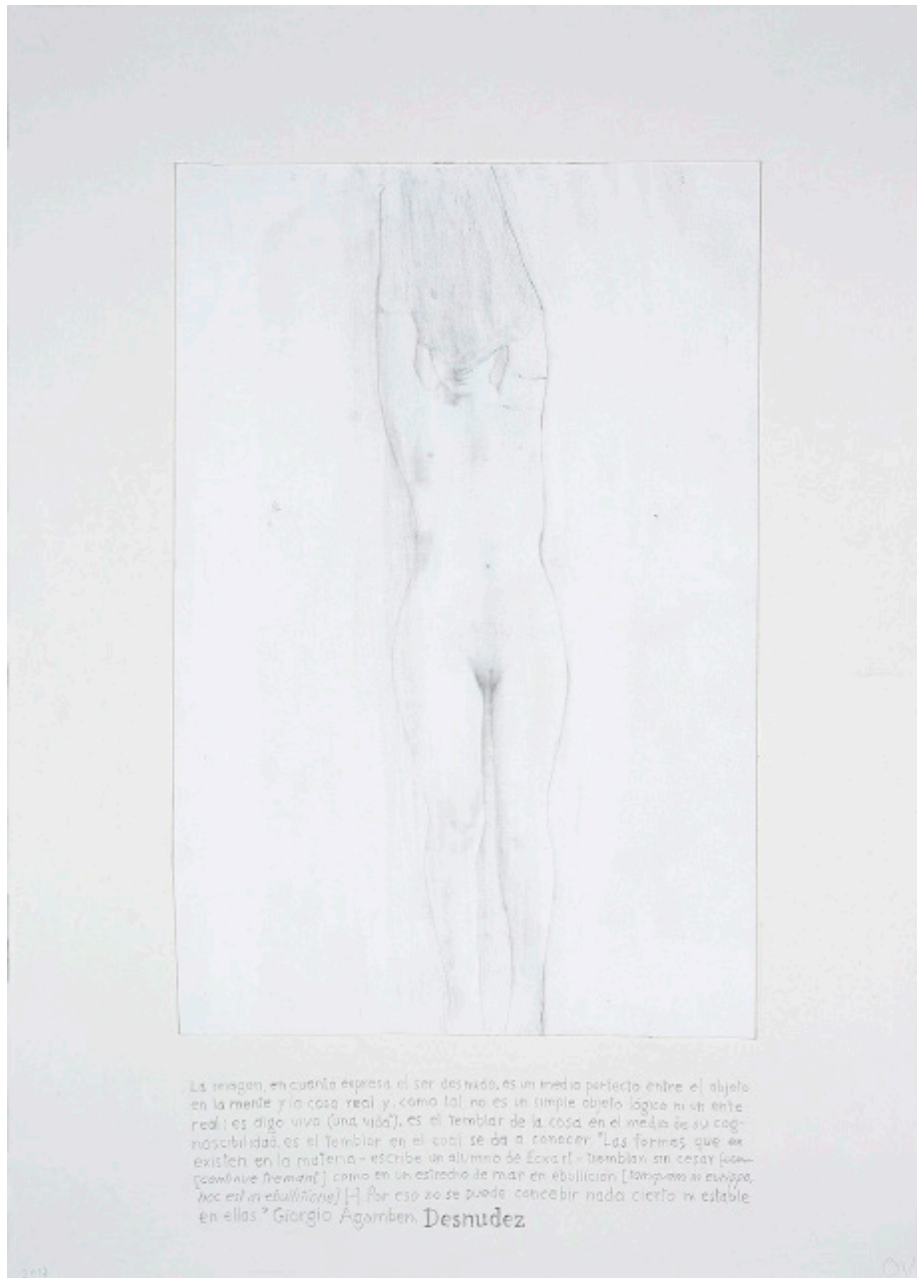
oriol vilapuig

I am god

2023

Photoengraving on paper

29.7 x 21 cm

oriol vilapuig

Desnudez

2013

Pen on pencil

50 x 70 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Pen and ink on paper

30 x 148,5 cm

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Pen and ink on paper

Detail

oriol vilapuig

Teoria dels Cossos II

2012

Pen and ink on paper

Detail

ORIOL VILAPUIG

(Sabadell, 1965)

SOLO SHOWS

- 2023** "Formes d'oli i aigua", Iglesia de Sant Joan d'Isil - Museu Nacional d'Art de Catalunya, Lleida
- 2022** "Imágenes vacías", La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona
- 2020** "Son. Huellas y figuraciones en las Valls d'Àneu", MNAC, Barcelona
- 2017** "La noche sexual", Fundació Suñol, Barcelona.
- 2014** "Tan funesto deseo", Galería Casa Sin Fin, Madrid.
- 2011** "La por més antiga", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2009** "Essais", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2008** "1970", ciclo de intervenciones en el vestíbulo, Fundació la Caixa, Lleida
"La Naturaleza de las cosas", Galería la Caja Negra, Madrid
- 2007** "El flux de les aparances", Galería SIS, Sabadell
- 2006** "El placer y la sombra", Club Diario Levante, València
"Les veus", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2005** "El placer y la sombra", Antiguo Palacio Episcopal y Torre Blanca, Albarracín
- 2004** "Núvols que passen", Galería My Name's Lolita Art, València
- 2003** Galería Sandunga, Granada
"Bianco vol ser Augusto", Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 2002** "Res", Galería Fúcares, Madrid
- 2001** "Dels assaig", Sala de Arte de la Universidad de Málaga, Màlaga
"Dibuixos i Gravats", Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 2000** Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
- 1999** "Els ulls de Pan", Sala d'Exposicions Club Diario Levante, València
Academia de Belles Arts, Sabadell
Galería Fúcares, Madrid
Galería Fúcares, Almagro
Galería Sandunga, Granada
- 1997** Galería Dieciséis, San Sebastián Galería Siboney, Santander
New Art Barcelona, Galería Joan Prats-Artgràfic, Barcelona
Galería Marisa Marimón, Ourense

- 1996** Galería My Name's Lolita Art, València Galería Fúcares, Almagro
"La Cama de Polícletto", Galería Fúcares, Madrid
- 1995** "Jardins sota la pluja", Llibreria Crisol, València
- 1994** "Conte d'hivern", Universitat de València, València
- 1992** Galería Quart, Barcelona
- 1991** Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1990** Espai 83, Museu d'Art de Sabadell, Sabadell
- 1987** Estudi Quasar, Sabadell
- 1986** Acadèmia de Belles Arts, Sabadell

GROUP EXHIBITIONS

- 2023** "Materialismo histórico", La Oficina, Madrid. Comissari: Pedro G. Romero
- 2023** ARCO '23, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2022** ARCO '22, Galería RocioSantaCruz. Madrid
- 2019** "Aplicación Murillo", Hospital de los Venerables, Sala CUS, Sevilla
- 2016** "La lliçó de Diògenes" ("La lección de Diógenes"), TECLA SALA, L'Hospitalet del Llobregat, Barcelona.
- 2014** "Interaccions - Una mirada present del fons d'art de l'antiga caixa Sabadell", LA FUNDACIÓ ANTIGA CAIXA DE SABADELL, Barcelona
- 2013** "Contra Tàpies", (amb l'obra "l'Erotisme - Georges Bataille", 2012), FUNDACIÓ TÀPIES, Barcelona
- 2012** "Episodis crítics (1957-2011). Col·lecció MACBA", MACBA, Barcelona
"Cartografies contemporànies", CaixaForum, Barcelona
- 2007** "Arco' 07", Galería la caja negra, Madrid
- 2006** "Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2002** Happy Days-Jacques Moran", Col·legi Major Rector Peste, València
- 2001** "Arco' 01", Galería Fúcares-Madrid y Edicions Polígrafa, Barcelona
- 2000** "Art Chicago", Galería Fúcares, Chicago
"Arco' 00", Galería Fúcares, Madrid 1999 "Arco' 99"
"Espacio Pintado", Centro Cultural Conde Duque, Madrid

- 2000** "Col·lecció Testimoni", "la Caixa", Sala Municipal d'Exposicions, L'Almodí, València
- 1998** "Arco' 98", Galería Fúcares, Madrid 1997 "Arco' 97", Galería Fúcares, Madrid
"De papel", Galería Marisa Marimón, Ourense
"Colección Testimoni", "la Caixa", Estación Marítima
- 1996** "Arco' 96", Galería Fúcares, Madrid
"Gabinete de papel III", Galería Fúcares, Almagro
"Noche de Caz", Caz La Galería, Saragossa
- 1994** "Muelle de Levante", Club Diario Levante, València, Madrid y Palma de Mallorca
- 1993** "Eina Homenatge a Miró", Galería Carles Taché, Barcelona
- 1992** "Tres Biennals set artistes", Fundació "la Caixa", Reus, Vic i Granollers
"Romantic Spanish Painting", Long & Ryle Gallery, Londres
"Nature and Reverie", Victoria Art Gallery, Museu d'Art de Bath, Gran Bretanya
"Col·lecció Fundació Caixa de Sabadell", Sala d'Exposicions Caixa de Sabadell
- 1991** "Monotips", Galería Central, Sabadell
"Límits", Casal Pere Quart, Sabadell
- 1990** "Ensueño y Naturaleza", Colegio Oficial de Arquitectos de Málaga, Málaga
"Sabadell Palo Alto", Palo Alto, Poblenou, Barcelona
"III Biennial Vallès", Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1989** "II Biennial Vallès", Cercle Cultural Fundació "la Caixa", Granollers
- 1987** "Eros", Estudi Quasar, Sabadell
- 1985** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
- 1984** Acadèmia de Belles Arts Sabadell, Sabadell
"V Biennial de Barcelona", Caixa de Barcelona, Barcelona

COLLECTIONS

Babilonia Wilner Foundation, San Francisco, EEUU
 Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid
 Museo Bellas Artes de Álava
 Col·lecció Testimoni-la Caixa, Barcelona
 Col·lecció Ajuntament de Sabadell Col·lecció Banc Sabadell
 Col·lecció Caixa de Sabadell Comunidad Autónoma de Múrcia
 Col·lecció Vichy Catalan, Girona Universitat de València
 Fundación Cañada Blanch, València
 Diario Levante, València
 Diputación Provincial Castilla La Mancha
 Ciudad Real Museu d'Art de Sabadell Fundació Santa María, Albarracín

FOR FURTHER INFORMATION

info@rociosantacruz.com

+34 936 338 360

+34 679 832 957

Gran Vía de les Corts Catalanes, 627
08010 Barcelona

**barcelona
gallery
weekend**

RocioSantaCruz Gallery at Barcelona Gallery Weekend

<https://www.barcelonagalleryweekend.com/expo.php?lang=esp&id=98>